

JAZZFLITS NUMMER 431

23 DECEMBER 2024

IN DIT NUMMER:

1 **BERICHTEN**

6 **JAZZ OP PAPIER**

7 **JAZZ OP DE PLAAT**

Dulfer/Bennink, Emily Remler, Ronin,
Simone Honijk, Avishai Cohen,
Al Jarreau, Immanuel Wilkins e.a.

16 **JAZZ OP HET PODIUM**

Nik Bärtsch's Ronin,
Amina Figarova Sextet.

EN VERDER (ONDER MEER):

20 Billy Root (Erik Carrette)

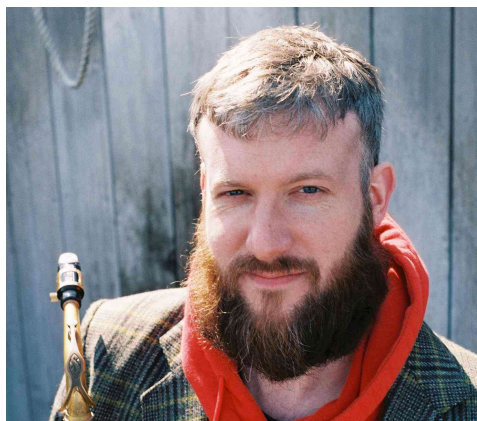
24 Europe Jazz Media Chart december

21 JAAR JAZZFLITS

01 09 2003 - 01 09 2024

JF 432 KOMT IN JANUARI '25 UIT

BERICHTEN

Sam Newbould. (Persfoto)

Sam Newbould mag spelen op Jazzahead! 2025

Het Sam Newbould Quintet is een van de 38 groepen die een prestigieuze showcase mogen verzorgen tijdens het internationale netwerk- en showcase-evenement Jazzahead! 2025 in Bremen. De groep is ingedeeld in de European Showcases, samen met nog twaalf andere groepen. Hoewel Brit van geboorte merkt de organisatie Newbould aan als de Nederlandse vertegenwoordiger, omdat hij in Amsterdam woont. Zijn groep bestaat uit Bernard van Rossum (tenorsax), Xavi Torres (piano), Jort Terwijn (bas) en Guy Salamon (drums). Er zijn geen Belgische musici geselecteerd voor een showcase. Jazzahead! is van 24 tot en met 26 april 2025.

De medewerkers van **Jazzflits** wensen u prettige kerstdagen en een voorspoedig 2025.

ia77

JazzFlits

PERIODIEK VOOR FIJNPROEVERS SINDS 2003

TOCH GEEN DUTCH VOCAL JAZZ CONTEST MEER

De heropstanding van de Dutch Vocal Jazz Contest is ter elfder ure afgeblazen. Het zou 8 en 9 januari (de halve finales) en 2 februari 2025 (de finale) in Zwolle voor het eerst sinds 2013 weer plaatsvinden, maar de belangstelling van vocalisten, publiek en geldgevers is te gering. Een financieel debacle dreigde, zodat de organiserende Stichting Dutch Vocal Jazz Contest eind november de stekker eruit trok.

Projectmanager Cyriel Pluimakers: "De Contest was bedoeld als voortzetting van het uiterst succesvolle Nederlands Jazz Vocalisten Concours, dat indertijd wegens gebrek aan 'funding' stopte. Begin deze eeuw waren er tweejaarlijks meer dan twintig kandidaten die zich aanmeldden voor de voorronden. Eind november hadden we maar negen inschrijvingen ontvangen, ondanks een actieve werving via de traditionele en sociale media en het persoonlijk benaderen van conservatoriumdocenten en vele andere betrokkenen. Het lijkt erop dat jonge musici hun weg vooral zoeken via YouTube, TikTok, Instagram, Facebook etc. Het evenement appelleert duidelijk niet meer aan de doelgroepen die we ervoor in gedachten hadden." Ook lukte het de organisatie niet om genoeg geldschietters te vinden. De gemeente Zwolle en het Cultuurfonds wilden wel in de buidel tasten, maar veel andere fondsen en instanties gaven nul op het rekest. Verder was het moeilijk om sponsors te vinden. Pluimakers: "Veel ondernemers beschikken over minder 'cashflow' of richten hun pijlen op andere activiteiten voor een groter publiek. Het lijkt erop dat we in een nieuw tijdperk leven waarin jazz en aanverwante muziek steeds minder een rol speelt." Ten slotte bleef ook de kaartverkoop voor het concours ver achter bij die in het verleden. "Het toch laten doorgaan zou tot een financieel debacle hebben geleid voor Schouwburg Odeon en de Stichting. We hopen op begrip voor dit moeilijke besluit. Het is helaas niet anders", aldus de projectmanager. Het originele Nederlands Jazz Vocalisten Concours werd tussen 1995 en 2013 in Zwolle gehouden. Het betekende destijds de doorbraak van onder anderen Carmen Gomes, Wouter Hamel, Ruben Hein, Francien van Tuinen en Maria Joao Mendes.

Jazzflits participeert in www.worldofjazz.nl, het platform in oprichting voor jazz en wereldmuziek.

Festival Big Sounds Amsterdam wordt vervolgd

Er komt een tweede editie van het festival Big Sounds Amsterdam, een festival voor grote ensembles. Op instigatie van het Jazz Orchestra of the Concertgebouw vond dat de eerste keer rond 1 oktober 2023 gedurende vijf dagen plaats. Het programma voltrok zich op vijf locaties: de Meervaart, de Tolhuistuin, het Bimhuis, het Concertgebouw en het Amsterdams conservatorium. In 2025 keert het festival van 1 tot 11 oktober terug. Met meer festivaldagen en drie extra podia: ZOJazz Stage, Muziekcentrum Zuidoost en Felix Meritis.

Simon Oslender.
(Foto: Lena Semmelroggen)

Simon Oslender krijgt WDR Jazzprijs

Simon Oslender uit Aken heeft de WDR Jazzprijs 2025 gekregen. De 26-jarige pianist, organist, toetsenist en componist imponeerde de jury met zijn buitengewone artistieke ontwikkeling en zijn internationale podiumpresentatie. Oslender werkte al samen met grootheden als saxofonist Bill Evans en drummer Wolfgang Haffner, maar ook met de WDR Big Band. Op zijn nieuwste album is Steve Gadd op drums te horen. Ook als bespeler van het Hammondorgel viel Oslender de jury op. Hij maakt het 'met een nieuwe klank toegankelijk voor een jonge generatie'. Aan de WDR Jazzprijs is een geldbedrag van 10.000 euro verbonden, te gebruiken voor een project met de WDR Big Band.

INJAZZ SLAAT IN 2025 DE VLEUGELS UIT

inJazz, een initiatief van BumaStemra ter promotie van de Nederlandse jazz, zal in 2025 niet meer alleen met een jaarlijks netwerk- en showcase-evenement – eind juni in Rotterdam - van zich laten horen. 'Team inJazz zal zich het gehele jaar door verbinden aan diverse bestaande en nieuwe initiatieven', zo meldt de organisatie in een nieuwsbrief. Zo'n nieuw initiatief waaraan inJazz zich zal verbinden is een festival voor Nederlandse jazz op 3 en 4 oktober in TivoliVredenburg, Utrecht.

Verder denkt inJazz bij extra activiteiten aan het organiseren van (netwerk)sessies, het (co)programmeren van podia (bijvoorbeeld het Bimhuis) en festivals, en het verzorgen van kleinschalige workshops. Ook komen er nieuwe projecten ter bevordering van de export van Nederlandse jazz en world. InJazz Radio, nu al via een keur aan platforms te beluisteren, wordt nationaal en internationaal verder uitgebouwd. Hoofdactiviteit blijft het jaarlijkse evenement in Rotterdam, waar de jazzprofessionals uit alle landen eind juni samenkomen om van het Nederlandse jazzaanbod kennis te nemen en elkaar te ontmoeten. Dit evenement startte ooit in Amersfoort op 11 mei 2007 als Dag van de Nederlandse Jazz. Toen het enkele jaren later naar Rotterdam verkaste werd de naam in inJazz gewijzigd.

FINALISTEN KEEP AN EYE THE RECORDS BEKEND

Het Massimo Imperatore Quartet, het Anna Zavorina's String Quintet, het Jelle Willems' Tiny Choir, Flatland Prayer, NOHMI, het Loek van den Bergh Quintet en het Ludvig Søndergaard Sekstet zijn geselecteerd als finalisten van de elfde editie van Keep an Eye The Records. De finale is op 23 januari 2025 in TivoliVredenburg, Utrecht. Uiteindelijk krijgen drie formaties ieder 10.000 euro om een album te maken.

De finalisten werden geselecteerd uit een recordaantal aanmeldingen van 125. Matt Penman, Anna Serierse en Ruud Ouweland brachten dit aantal 'blind' terug tot de bovengenoemde zeven formaties (allen alumni van Nederlandse conservatoria). Die spelen 23 januari overdag voor een jury bestaande uit Paula Hoorn, Tibor Elferink, Sun-Mi Hong, Monica Akihary en Jesse van Ruller. De winnaars van het concours worden 's avonds bekendgemaakt. Ze mogen niet alleen een album maken, maar ook een tournee langs een aantal podia van de VNJJ (Vereniging Nederlandse Jazzpodia en – Jazzfestivals). Op de finale-avond presenteren tevens de winnaars van de vorige editie - Micheal Murray's Colourfield, Anaphora Trio en NAUSYQA – het album dat ze het afgelopen jaar met hun prijzengeld konden maken.

Amsterdams podium De Ruimte ter ziele

Het Amsterdamse podium De Ruimte is 14 december jl. na ruim elf jaar gesloten. De Ruimte was een plek voor experimentele muziek, waaronder impro en freejazz. Het was van 2013 tot en met 2016 gevestigd aan de Buiksloterdijk en daarna aan de Distelweg in Amsterdam-Noord. Musici als James Brandon Lewis, Nate Wooley, Guus Janssen, Han Bennink, Fuensanta, Marta Warelis, Sanem Kalfa en Teis Semey waren in De Ruimte te gast. "Het runnen van een cultureel podium in panden die tijdelijk beschikbaar waren, bleek gaandeweg steeds moeilijker. De beslissing van het Amsterdams Fonds voor de Kunst om de subsidieaanvraag voor de vierjarige regeling niet toe te kennen was de doodsteek", aldus een persbericht.

Branford Marsalis tekent contract bij Blue Note

Saxofonist Branford Marsalis gaat platen maken voor Blue Note. Zijn eerste album voor dat label zal in het voorjaar van 2025 verschijnen. Marsalis neemt het op met zijn vaste kwartet: Joey Calderazzo (piano), Eric Revis (bas) en Justin Faulkner (drums). De vier namen voor het laatst in 2019 een plaat op: 'The Secret Between The Shadow And The Soul' (Okeh Records). "I am grateful to Blue Note for its steadfastness in preserving the music for generations", zegt Marsalis in een persbericht: "I have listened to countless Blue Note albums over the years and look forward to making a contribution to this great library." Ter promotie van de release gaat het Branford Marsalis Quartet volgend jaar een uitgebreide tournee door de VS en Europa maken.

JAZZ DE KLOK ROND

<https://www.worldofjazz.nl/>

Nederlandse jazzmedia bundelen krachten op platform World of Jazz

Op initiatief van belangenorganisatie Bimpro heeft een aantal Nederlandse (digitale) jazzmedia op 4 december besloten de krachten te bundelen. Het betreft de periodieken Jazzflits en Jazz Bulletin, alsmede de websites Jazz Nu, Jazzenzo, Draai om je oren, Written in Music, Jazzradar en Mixed World Music. Het recentelijk opgeheven magazine Jazzism brengt zijn archief in de samenwerking in. De negen partijen gaan een bijdrage leveren aan een nieuw platform onder de naam World of Jazz. De bestaande website van het gelijknamige muziekkanaal – in de lucht sinds 30 april jl. – wordt daarvoor als basis gebruikt. De site wordt in de loop van volgend jaar verder uitgebouwd. Op het nieuwe platform zullen om te beginnen nieuws, achtergrondverhalen en een jazzagenda worden geplaatst. En uiteraard kan via de website worden geluisterd naar World of Jazz, dat de klok rond jazz en world biedt. Uiteindelijk moet World of Jazz, zo hopen de betrokkenen, hét trefpunt van de Nederlandse jazz worden.

De omslag van het Timeless-jubileumboek.

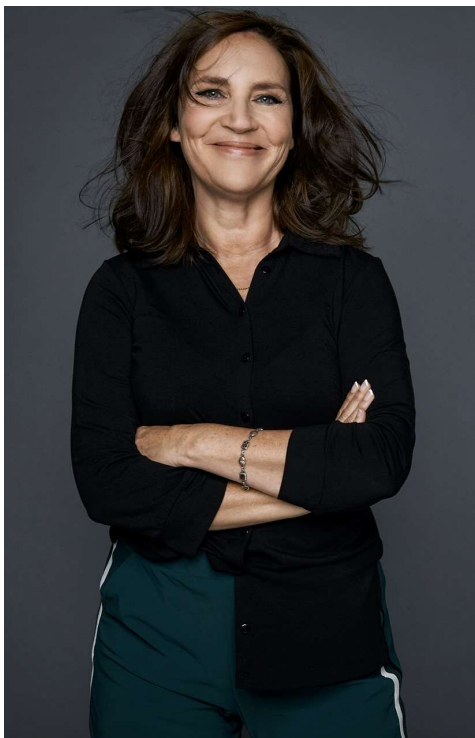
VIJFTIG JAAR TIMELESS TE BOEK GESTELD

Bij Timeless Records is recentelijk het boek '50 jaar Timeless jazz; Wim en Ria Wigt, Nederlandse pioniers van de internationale jazz' verschenen. De auteurs zijn Leo Polak en Wim en Ria Wigt. Joost Leijen – hij ontwierp zo'n veertig jaar de hoezen van het Timeless-label – leverde de foto's aan. Zijn werk beslaat de helft van het boek. Verder schreef Bert Vuijsje nog enkele teksten. Het boek beschrijft het leven van Wim en Ria Wigt, die vanuit Wageningen begin jaren zeventig tournees van jazzartiesten begonnen te organiseren. Na een bescheiden begin sloegen ze hun vleugels naar alle landen van Europa uit, tot in de verste uithoeken. Ze initieerden ook jazzfestivals. "We probeerden de jazz naar zoveel mogelijk luisteraars te brengen", vertelt Ria Wigt in een e-mail, "Jazz is timeless' was ons motto." Timeless was ook de naam van het platenlabel dat ze op poten zetten. Het zag in 1975 het licht. Timeless bracht veel bop uit, maar ook dixieland en swing zijn in de catalogus van het label te vinden. Het gedenkboek omvat 240 pagina's. Bij het boek is een cd gesloten.

(zie ook de bespreking op pagina 6 van deze Jazzflits)

Finalisten Dutch Jazz Competition 2024 gekozen

De formaties Ante Medić Octet, Sanne Sanne, Agus Fulka Septet en Kay Slice zijn doorgedrongen tot de finale van de Dutch Jazz Competition 2024. Ze versloegen 14 december jl. in de halve finale in TivoliVredenburg (Utrecht) de groepen Antares Flare en WORDS. 'De hoge standaard van de muziek maakte het voor de vakjury een bijzondere uitdaging om de finalisten te kiezen', aldus de organisatoren op Facebook. 'Het publiek werd getraakteerd op een scala aan talent.' In totaal hadden zich 135 formaties (met een maximaal gemiddelde leeftijd van 35 jaar) voor het concours aangemeld. De finale was op 21 december in het Bimhuis. Daar werd gestreden om de titel 'Beste Band', 'De Publieksprijs' en 'Beste Compositie'. De winnaars kregen een geldbedrag en mogen een aantal optredens geven. Bij het sluiten van deze Jazzflits was de winnaar nog niet bekend.

Corrie van Binsbergen.
(Foto: Carin Verbruggen)

Buma Classical Award voor Corrie van Binsbergen

Omdat zij de afgelopen twee jaar 'opviel door haar aanwezigheid in het culturele circuit', heeft componiste Corrie van Binsbergen op 14 november jl. de Buma Classical Award ontvangen. Als gitariste leidde ze negen (jazz)bands, waaronder Corrie en de Brokken, en organiseerde zij talloze schrijversconcerten en het jaarlijkse BrokkenBal. Drie jaar geleden besloot Van Binsbergen zich volledig te richten op het componeren voor onder meer het Rotterdams Philharmonisch Orkest, het Metropole Orkest en Askol Schönberg. Momenteel werkt ze aan 'Requiem voor de onwerkelijkheid voor Silbersee', een compositie op tekst van Toon Tellegen, die wordt voorgedragen door acteur Hans Croiset (vanaf 13 maart 2025 in de Nederlandse theaters).

Eerste Buma Classical Achievement Award voor Theo Loevendie

Theo Loevendie heeft op 14 november jl. de eerste Buma Classical Lifetime Achievement Award ontvangen, vanwege zijn 'onuitwisbare bijdrages aan het Nederlandse muziekleven'. "Als performer op sax en klarinet, maar bovenal als componist van hedendaags klassieke muziek, niet-westerse muziek en jazz, bouwt hij een indrukwekkend oeuvre op: van solostukken tot theatervullende opera's", aldus de jury.

Reeks 'Jazzportretten' met zes uitgebreid tot 104 stuks

Deze maand zijn zes nieuwe afleveringen toegevoegd aan de serie 'Jazzportretten' van het Nederlands Jazzarchief. Deze reeks bevat gefilmde portretten van Nederlandse jazzmusici. In de nieuwe afleveringen staan zanger Edwin Rutten, fluitist Chris Hinze, saxofoniste-programmamaker Vera Vingerhoeds, bassist Wim Essed, pianist Tony Roe (winnaar van de Boy Edgar Prijs 2024) en gitarist Martijn van Iterson centraal. Regisseur Jan Kelder sprak met ze over het muzikantenbestaan en hun drijfveren, en lardeerde hun verhalen met archiefmateriaal. De nieuwe Jazzportretten zijn in de maand december op het digitale kanaal NPO2 Extra in première gegaan. Nadien zullen ze te bekijken zijn op www.jazzhelden.nl. De reeks telt inmiddels 104 afleveringen van ongeveer een half uur en wordt gestaag uitgebreid.

Sylvain Rigglet. (Foto: Marilyn Mugot)

'Sylvain Rigglet is Frans jazzmusicus van het jaar'

Ook dit jaar sloegen de Franse bladen Jazz Magazine en Jazz News de handen ineen om de beste Franse jazz van het afgelopen jaar te bekronen. Als Franse jazzmusicus van het jaar komt saxofonist Sylvain Rigglet uit de bus rollen. Zijn collega Immanuel Wilkins is de beste niet-Franse jazzmusicus van het jaar. Als Franse jazzrevelatie 2024 is harpiste-zangeres Sophye Soliveau aangemerkt. Het album 'LeNo' van Arnaud Dolmen en Leonardo Montana beschouwen de jazzscribenten als het beste Frans jazzalbum van het afgelopen jaar. En tot slot: de beste Franse groep is PianoForte, bestaande uit de pianisten Baptiste Trotignon, Eric Legnini, Pierre de Bethmann en Bojan Z.

WEER PAPIEREN JAZZTIMES

Het Amerikaanse blad JazzTimes keert in 2025 op papier terug. Het eens zo gerenommeerde blad verscheen in september 2023 voor het laatst in druk. Onder een nieuwe eigenaar werd het een video-magazine en zette de teloorgang in. Sinds februari is JazzTimes andermaal in andere handen. De huidige eigenaar wil het blad in zijn oude glorie herstellen.

JazzTimes werd in 1970 in Washington DC opgericht als Radio Free Jazz. Vanaf 1980 heette het JazzTimes. Het blad wisselde enkele keren van eigenaar. In februari 2023 nam The Bebop Channel Corporation het blad en de website over. De leiding kwam in handen van Gregory Charles Royal. Hij gooide het roer radicaal om. JazzTimes was volgens hem 'a magazine seemingly written for the consumption and from the perspective of white journalists'. Dat moest anders, vond hij. Royal zegde tal van oudgedienden de wacht aan en trok de stekker uit het magazine. Onder de noemer JazzTimes waren voortaan video's op internet te zien. De koerswijziging werd geen succes en afgelopen februari deed The Bebop Channel JazzTimes alweer van de hand aan Titles JCMJ. Dat bedrijf wil onder leiding van redacteur David Adler het jazzmagazine nieuw leven inblazen. Adler vertelt op de website te willen beginnen met een digitale 'soft launch' en hoopt de activiteiten het komende jaar op te kunnen voeren, tot en met de lancering van een nieuw gedrukt tijdschrift. Zijn eerste prioriteiten zijn nu een regelmatig bijgewerkte website, een wekelijkse nieuwsbrief en aanwezigheid op sociale media. Het JazzTimes-archief met werk van alle voormalige bijdragers blijft on-line op www.jazztimes.com.

JAZZ IN BEELD

DEON

Van boven naar beneden: Dion Nijland, Ad Colen en Mees Siderius; de andere leden: Steven Kamperman (klar) en Ruben Drenth (tp).

Met zijn nieuwe band DEON bracht bassist Dion Nijland vorig jaar het album 'Soft Steel' uit. Hoe zacht staal kan klinken liet DEON horen op 23 november bij Hot House Jazz in Leiden. Nijland is terecht blij met deze band. Zo blij dat hij voor elk bandlid, inclusief zichzelf een compositie heeft geschreven die iets zegt over het persoonlijk karakter. We hoorden achtereenvolgens 'Almost close', 'Moving sight', 'Rare dove', 'Sweet king', en 'Densed nature'. Wat bij wie hoort? Kijk naar de initialen van de bandleden... **(Tekst en foto's: Marcel Schikhof)**

JAZZ OP PAPIER

VAN EIGEN ERF

Erik Smits.

How was the gig.

[Amsterdam : eigen beheer], 2024.

[80] pag. ; 21x15 cm. – ing.

Oplage 250 ex.

Prijs 12,50 euro excl. verzendkosten bij

info@eriksmits.com

50 jaar Timeless Jazz / onder de verantwoordelijkheid van Wim en Ria Wigt, Nederlandse pioniers van de internationale jazz.

[Wageningen : eigen beheer], 2024.

240 pag. ; 25x25 cm – geb. + cd

Prijs: 34,90 euro

Contact: info@wigt.nl

Hoe goed de inhoud en het bindwerk ook zijn, het schijnt onvermijdelijk dat uitgaven in eigen beheer allerlei onvolkomenheden bevatten, als het gaat om de kale gegevens van het boek zelf. Ook bij de twee onderstaande boeken is dat weer het geval. Een uitgever is er uiteraard niet, derhalve is een ISBN ver te zoeken. Een titelpagina ontbreekt, bij het ene vraag je je af wie nu de eigenlijke auteur is, van het andere is de titel dubieus.

Om met het laatste te beginnen: de omslagtitel is: **'How was the gig'**. In de inleiding wordt daar ook naar verwezen, maar elders heet het 'Space impro/Capturing the scene', en dat is de ondertitel. Het boekje begeleidt een expositie over een inmiddels opgeheven concertpodium, genaamd De Ruimte, in Amsterdam-Noord. Maar het was tevens een oefen- en ontmoetingsplek in huiskamersfeer.

Op een verdieping daarboven had fotograaf Erik Smits met een gordijn een studio ingericht, waar hij van de musici verstilde portretten maakte. De meesten poseerden 'en face' en zonder instrument. Volgens kenners contrasteren de beelden met de eigenzinnige muziek daar beneden. De foto's werden gemaakt vóór het optreden. Daarna werd de musici de titelvraag gesteld (ook door de fotograaf?). Toch is er één, drummer Michael Vatcher, die reageert met 'I will know *after* tonight's gig.' De antwoorden variëren van een enkel 'fresh' of 'fire' tot meer dan honderd woorden. Han Bennink: 'You should ask that the public, but I had a very good time. The fact that De Ruimte was packed was wonderful.' En dat vat het geheel goed samen, want de meesten betrekken in hun antwoorden zowel de locatie als de aandacht van het publiek.

De opzet – de foto aan de ene kant, de respons op de pagina ernaast – doet het goed, mede dankzij een consequent doorgevoerd donkergrijs, rouwkleurig kader.

Een schoonheidsfoutje doet daar niets aan af: een enkele keer is de datum foutief (February 23th In plaats van 23rd). Verder wordt er – als geintje? – wat gestrooid met cursieve letters en zijn de drie delen van de lange foto van 'a new generation' – bewust? – slordig aan elkaar geplakt.

Het andere boek, **'50 jaar Timeless Jazz'**, ziet er perfect uit: pagina's op glanspapier, stevig gebonden – met garen! – in een dik kartonnen, vierkant omslag. De inhoud valt in tweeën uiteen: een galerij van zo'n honderdvijftig actiefoto's, het merendeel in zwart-wit, van musici die gedurende de afgelopen decennia voor Timeless opnamen maakten of van hen die optraden tijdens de door Wim en Ria Wigt georganiseerde tournees. De foto's, alle van Joost Leijen, zijn stuk voor stuk voortreffelijk en als zodanig kan dit deel een waardig visueel document genoemd worden. Jammer dat de tien pagina's in beslag nemende index hierna niet werkt vanwege zijn dubbele functie als register én als platenlijst.

Het eerste gedeelte, waarvoor Leo Polak de tekst verzorgde, verhaalt de samenhang tussen het label en het organiseren van tournees, het wel en wee van de artiesten en hoe daar mee om te gaan. Er zijn geschreven portretten van zo'n negen musici, waarbij deels gebruikgemaakt werd van Bert Vuijsjes interviews voor Jazz Bulletin. Ook is er aandacht voor Joost Leijen, die het boek tevens vormgaf, voor degenen die tekenden voor de platenhoezen, en voor Chris Barber, niet alleen als trombonist-bandleider, maar ook als collectionneur van 78-toerenplaten. Na restauratie door de fameuze John R. T. Davies werd de oude muziek heruitgebracht op de serie Timeless Historical. Ten slotte is er een gesprek met de beide zoons, die het werk voortzetten. Nederlandse labels als Daybreak en Limetree werden overgenomen, zodat de muziek daarop verkrijgbaar blijft. **Jan J. Mulder**

JAZZ OP DE PLAAT

BENNINK/DULFER
The New, New Acoustic Swing Duo
No. 1 Hotwax Records

Wie had dat nog gedacht, Han Bennink en Hans Dulfer samen op een podium? Jimmy Warmerdam, de jonge eigenaar van de Alkmaarse (vinyl)platenzaak No. 1 Hotwax Records kreeg het voor elkaar. Hij nodigde de twee tachtigers op een zonnige zondag in mei vorig jaar uit voor een geïmproviseerde sessie. Die bijeenkomst vult kant 1 van deze op zwaar vinyl uitgegeven plaat met een titel die refereert aan dat andere, beroemdere sax-drumsduo, Bennink en Breuker. Toch was het niet de eerste keer dat Bennink en Dulfer samen het podium deelden, want een kleine 45 jaar eerder stonden ze al eens in het Bimhuis. De saxofonist bleek daar in zijn onmetelijke archief nog een opname op cassette van te hebben. Op kant 2 horen we hoe kwalitatief goed die nog bleek te zijn, en kunnen we natuurlijk mooi vergelijken. Qua muzikale inspiratie zit er eigenlijk weinig tot geen verschil tussen de beide opnamen. Dulfer zet zijn ritmisch-melodische vondsten af tegen de swingende lijnen van Bennink, en de vergelijking met Sonny Rollins duikt daarbij dan al gauw op. In de laatste track van de 2023-sessie horen we zelfs een citaat uit diens klassieker 'St. Thomas'. Ook is de invloed te horen van Albert Ayler, zeker wanneer Bennink halverwege de 1979-sessie ook zijn tenorsax ter hand neemt. Het leidt tot een verrassend duet met sporen van diens invloedrijke sound. Die oude sessie verloopt in één flow, met een enorme dot energie van beide heren. In Alkmaar speelden ze losse stukjes, ook om even op adem te komen. Want bij Dulfer zit zeker wel wat sleet op zijn spel, als we het vergelijken met 45 jaar geleden. Bennink heeft weliswaar zijn instrumentarium uitgedund (twee trommels en een cajon), maar qua energie is er niet eens zo veel verschil te merken met zijn jongere zelf. Liefhebbers van de heren moeten er snel bij zijn, want er zijn slechts vijfhonderd exemplaren van het album geperst.

Herman te Loo

Bezetting:

Hans Dulfer (tenorsax),
 Han Bennink (drums, tenorsax).

Voor meer informatie:

<https://no1hotwaxrecords.nl/>

Bent u op zoek naar de recensie van een bepaalde cd? Klik hier: <http://bit.ly/2eGAA92>

LORENZO BUFFA
Conversational Skills
Zennez Records

Wow! Natuurlijk is het niet gepast om een recensie zo subjectief te beginnen. Of om de term zelfs maar te gebruiken. Maar ik maak één keer een uitzondering. Want de eerste tellen van 'Conversational Skills' zijn zo overweldigend mooi. Die balans en zorgvuldigheid. Dit album is ogenschijnlijk pretentieloos maar daardoor juist ambitieus in de positieve zin. Om tot een goede conversatie te komen zijn zorgvuldig gekozen woorden en goedlopende zinnen nodig. En gevoel. Dat alles zit in 'Conversational Skills', opgenomen in het Conservatorium Amsterdam.

Lorenzo Buffa is een uit Italië afkomstige bassist die in Amsterdam is neergestreken. Net als de meeste van zijn bandleden. Ze komen uit Spanje, China, Engeland en Italië. Ze maken echt Europese jazz. De stijl en het internationale gezelschap typeren het label Zennez.

Het is overigens de eerste cd van Buffa onder eigen naam. Hij is hier naast bassist vooral ook componist. Van soepele, goedlopende thema's tot georganiseerde chaos: het zit er allemaal in.

Lorenzo Buffa heeft een mooi stel muzikanten om zich heen. Soms spelen ze keurig de thema's die de leider bedacht, maar soms, bijvoorbeeld op het titelstuk gaan ze volslagen hun eigen weg om daarna weer keurig bij elkaar te komen. Bijzonder is het wonder-schone, gestreken 'One day I'll go away'. En dan: 'Road to W'. Full power! Wat moet het heerlijk zijn om in zo'n band te spelen waar iedereen steeds gelijk is, volledig de ruimte krijgt en helemaal zichzelf kan zijn.

Peter J. Korten

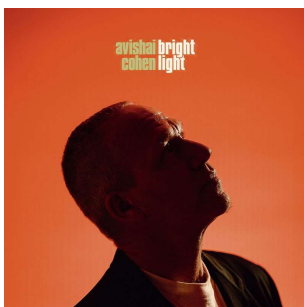
Bezetting:

Lucas Martinez (saxofoon),
 Massimo Imperatore (gitaar),
 Xia Jia (piano),
 Lorenzo Buffa (bas), Guy Salamon (drums).

Beluister het album hier:

<https://tinyurl.com/3e987zc2>

AVISHAI COHEN
Bright Light
 Naïve Records

Avishai Cohen – de bassist, niet de gelijknamige trompettist – sluit dit album 'Bright Light' af met twee vredige stukken. Eerst de derde 'Liebestraum' van Franz Liszt, gespeeld in een vlotte, jazzy zes-achtste. En dan ten slotte die oude ballad 'Polka dots and moonbeams', als duet met tenorsaxofonist Yuval Drabkin en een stemmige, gestreken bas onder de ongehaaste thema-vertolking.

Maar verder is rusteloosheid troef. Zou de situatie in Israël – Cohen (54) werd er geboren – daar iets mee te maken hebben? Cohen profileert zich als 'internationaal' en is vaak in Parijs te vinden. Maar de rusteloosheid is er. Vrijwel alle stukken klinken hoekig, hakkerig, nerveus.

Je kunt veilig zeggen dat wat we op deze plaat horen, in tegenspraak is met wat we kennen van laten we zeggen het Wynton Kelly-trio. Géén warme bastonen; het instrument van de leider klinkt als een bas van Chinese makelij waar net nieuwe snaren op zijn gezet. Dat levert felle, korte noten op.

De slagwerker speelt minder op de bekkens en des te meer op de trommels, waarop hij tegendraadse accenten laat klinken. Ook al anders dan verwacht, is dat in de meeste stukken vooral piano, bas en drums zijn te horen; de vele andere musici – ik tel tien namen op het hoesje – hebben gewoonlijk een bescheiden rol.

De rusteloosheid strekt zich uit tot de arrangementen. Het door de leider gezongen 'Summertime' gaat in een zeer dwars ritme, ver weg van de bedoelingen van George Gershwin en DuBose Heyward. In de eigen stukken – acht van de elf tracks – duikt soms een aardig lijntje op, dat echter zodra we dreigen weg te zwijmelen, metéén gezelschap krijgt van een ander lijntje, waarna de slagwerker inzet met wrede tikken. Dit alles is uiteraard de bedoeling en verdient respect. Cohen wil ons misschien vertellen dat de wereld in brand staat, en anders toch in ieder geval dat het geen tijd is om te zwijmelen. We moeten allemaal wakker en alert blijven.

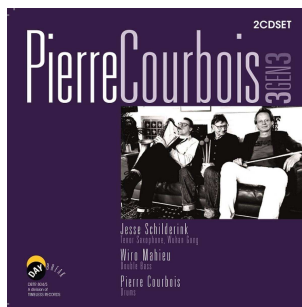
Jeroen de Valk

Bezetting: Guy Moskvich en Eden Giat (piano), Avishai Cohen (bas, zang), Roni Kaspi, Noam David (drums), verder o.a. Yuval Drabkin (tenorsax).

Beluister het album hier:

<https://tinyurl.com/y9mjwx8b>

PIERRE COURBOIS
3GEN3
 Daybreak

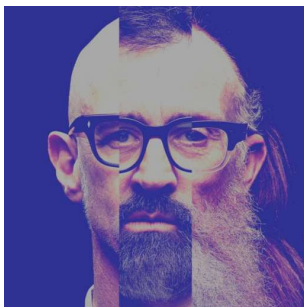

Er zijn weinig andere Nederlandse drummers die hun vellen zo kunnen laten zingen als Pierre Courbois. In zijn solo in 'Aminona' speelt hij met de spanning van zijn trommenvellen, een geluid dat hem onmiddellijk herkenbaar maakt. Ook zijn partners in crime van het trio 3GEN3 (tevens de titel van deze dubbel-cd) brengen een grote zangerigheid in hun spel mee. We horen het bijvoorbeeld in de gestreken contrabassolo in 'February 1953' (het allereerste stuk dat Courbois ooit schreef) en in de saxbijdragen aan het lome 'Chocolatine'. De naam van de groep slaat op de drie generaties die hier aan het woord zijn. Want naast Courbois (1940) zelf horen we bassist Wiro Mahieu (1964) en saxofonist Jesse Schilderink (1995). Het album is het bewijs dat leeftijd ook maar een kwestie van een getal is. Want alle drie spelen ze met even veel overtuiging en zeggingskracht. Het gehele repertoire werd bij elkaar geschreven door Courbois zelf, en bestrijkt een breed spectrum. Het openingsstuk, 'One more' en het partnerstuk 'One less' zijn soepele swingers in de traditie van Rollins (de aartsvader van het tenorsax-basdrumsformaat). Maar door de ritmische geplaatste contrabas-flageoletten als bouwstenen van 'Lo belia' wordt een verrassend vervolg gegeven aan de eerste set. Het springerige 'Perpendicular' en de 6/8-wals 'Inverness' maken de variatie compleet. De tweede cd (en dus de tweede set, want het betreft hier een live-opname uit Tivoli/Vredenburg) opent met het lange (21 minuten) 'Wuhan'. Het stuk dankt vermoedelijk zijn naam aan de 'Wuhan gong' die Schilderink bespeelt, voor hij zich aan een reeks arpeggio's zet die een gedragen melodie inleidt. Maar wie even terugdenkt aan de recente geschiedenis, kent de naam van de Chinese stad ook als de oorsprong van het COVID-19-virus. De woeste sfeer die er na een minuut of elf inhakt, met een verzengende tenorsolo, kan dan al snel geïnterpreteerd worden als de losbarstende pandemie. Of we het stuk nu echt zo programmatisch beluisteren of niet, er gebeurt genoeg spannends om de lengte te kunnen rechtvaardigen. Met dit album (het eerste na heel lange tijd) laat Courbois horen dat hij als drummer én componist nog bepaald niet aan pensionering toe is. Op naar de honderd! **Herman te Loo**

Bezetting: Jesse Schilderink (tenorsax, Wuhan gong), Wiro Mahieu (bas), Pierre Courbois (drums, composities).

Hier is het trio live bij het Dordtse DJS:

<https://youtu.be/7GwI8wG0soY?feature=shared>

NEIL COWLEY TRIO**Entity****Hide Inside Records**

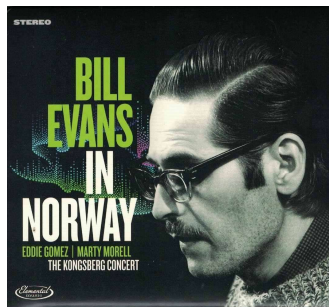
In 2006 kwam het Britse Neil Cowley Trio de jazzwereld binnen gedenderd, met energieke, uptempo en geheel nieuw klinkende pianotriojazz. Ze plaatsten zich meteen aan het firmament van de 'pianotriovernieuwsters' als E.S.T., The Bad Plus en GoGoPenguin. In de beginjaren domineerde bij het Neil Cowley Trio de energie en de 'rocky grooves', maar in de loop der jaren trad er meer verstillings en rust in, culminerend in het letterlijk heel ruimtelijk en zwevend klinkende 'Spacebound Apes' uit 2016. Daarna trad de stilte in. Neil Cowley ontbond de groep en wijdde zich aan (elektronische) soloprojecten, maar Cowley miste de menselijke interactie en met wie kon hij die beter vormgeven dan met zijn oude trioleden. Zo is er dan na zeven jaar gelukkig weer een nieuw trioalbum: 'Entity'. De verstillings heeft doorgezet en pas in het zesde nummer van dit album, 'Adam alphabet' horen we voor het eerst weer de oude kenmerkende staccato pianostijl van Cowley een prachtige melodie rammen. Ook 'Lemon meringue' en 'Shoop' passen perfect in de oude drive van het trio. De overige nummers worden gekenmerkt door meer verstillings en een zeer ruimtelijke galm (Hoe gaat dat live klinken?), maar ook daarin hoor je de opvallend heldere en staccato aanslag van Cowley onmiddellijk terug. Bassist Rex Horan en drummer Evan Jenkins gaan perfect mee in de ruimtelijke helderheid, maar weten er tegelijkertijd een dwingend stuwende beat aan mee te geven. Gezamenlijk doen ze de titel (Entity: an organization that has an identity separate from those of its members.) alle eer aan. Op 10 mei spelen ze één van hun enige twee optredens in Nederland in Phil. Haarlem. Ik ben erbij!

Jaap Lampe**Bezetting:**

Neil Cowley (piano),
Rex Horan (contrabas),
Evan Jenkins (drums).

Beluister het album hier:

<https://tinyurl.com/bmakw86v>

BILL EVANS**In Norway****Elemental Music**

Het oeuvre van pianist Bill Evans (1929 – 1980) is ruimschoots vastgelegd in tal van opnamen. Net als bij andere legendarische artiesten het geval is, kunnen er soms registraties opduiken die niet eerder zijn gepubliceerd. Dat is op dit album het geval. In 2023 ontdekte jazzonderzoeker Zev Feldman opnamen uit 1970 van Evans' trio, met bassist Eddie Gomez en drummer Marty Morell, gemaakt tijdens een optreden in Noorwegen. Het nu van dit concert uitgebrachte album is voorzien van een boekje met documentatie en interviews met de nog steeds actieve Gomez en Morell.

Bij Evans' trio gaat het om het samengaan van drie gelijkwaardige instrumenten en niet om een ondergeschikte bas- en drumbegeleiding bij het pianospel, al heeft de pianist doorgaans wel het initiatief in de muzikale conversaties. Het is in wezen een vorm van kamermuziek. Het concept van Evans verschilt bijvoorbeeld sterk van hetgeen we kennen van Oscar Petersons trio, waar gespierde en virtuoze power-swing worden ondersteund door bas en drums. Ook anders was het bij Eroll Garners trio: in wezen een vorm van solo-piano, met een bijna marginale rol van bas en drums. Evans' benadering is daarvan zo ongeveer het tegenovergestelde.

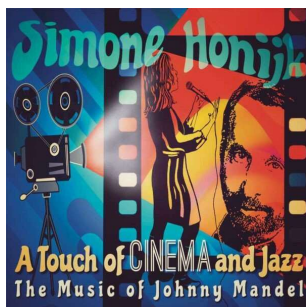
Het concert uit 1970 waar we na 54 jaar van mogen genieten, was beslist geen 'tussendoortje': er werd zeer geïnspireerd gemusiceerd door een hecht en interactief samenspelend trio. Het speelconcept dat door Evans begin jaren zestig met bassist Scott LaFaro werd ontwikkeld, komt op deze opname, met Gomez en Morell als kompanen, glorieus tot uiting. Met enthousiast applaus reageert het Noorse publiek op het geconcentreerde spel van Evans en zijn collega's, met uitbundig swingende stukken als 'Autumn leaves' en 'So what', naast verstilde versies van 'Some other time' en 'What are you doing the rest of your life'.

De geluidskwaliteit is – zeker voor een live registratie – bijzonder goed. Dit album mag als een belangrijke aanvulling worden beschouwd op hetgeen we al van Bill Evans hebben. Voor de Evans-liefhebber is het zonder meer een must-have.

Ruud Bergamin**Bezetting:**

Bill Evans (piano),
Eddie Gomez (bas), Marty Morell (drums).

SIMONE HONIJK
A Touch Of Cinema And Jazz
 Eigen Beheer

Hoewel ze al van kindsbeen af zingt en op behoorlijk niveau piano speelt, startte zangeres Simone Honijk (1963) pas op haar 38ste met een professionele carrière als jazzvocaliste. Ze gaf er een zekere loopbaan als HRM-functionaris voor op, ging in 2001 studeren aan het Conservatorium van Amsterdam bij de afdeling Vocal Jazz en behaalde haar diploma in 2005. Inmiddels treedt Honijk al ruim twintig jaar in binnen- en buitenland op met haar eigen band en als gastvocaliste bij diverse jazzensembles. Voor haar nieuwe cd 'A Touch Of Cinema And Jazz' stortte Honijk zich op het werk van de Amerikaanse (filmmuziek)componist en arrangeur Johnny Mandel (1925-2020). Simone selecteerde elf stukken, waaronder de bekende nummers 'The shadow of your smile' en 'Suicide is painless'.

Begeleid door vijf ervaren instrumentalisten dook Honijk de studio in. Indachtig Mandels lijfspreuk 'See with your ears, hear with your eyes' had ze zich uitgebreid verdiept in de nalatenschap van Mandel. De band benadert de stukken integer en met respect voor de originelen, maar geeft er toch steeds een subtiele eigen draai aan. Wat meer durf had echter niet misstaan. Wat we horen is degelijk, maar soms wat braaf uitgevoerd vakwerk.

Hans Invernizzi

Bezetting:

Simone Honijk (zang), Durk Hijma (gitaar), Ellister van der Molen (trompet/bugel), Natalio Sued (tenorsax/klarinet), Thomas W. Andersen (bas), Joost Kesselaar (drums).

Beluister het album hier:

<https://tinyurl.com/ya6d3ak4>

AL JARREAU & NDR BIGBAND
Ellington
 ACT

Al Jarreau & NDR Bigband
 Ellington

ACT

Het album 'Ellington' is een geweldige erfenis van wijlen Al Jarreau. Het is zijn laatste album en bevat live-registraties samen met de NDR Bigband. Al Jarreau en de NDR Bigband werkten al samen voordat hij een superster werd. De labelbaas van ACT, Siggie Loch, haalde Al in 1975 naar Hamburg en een live-optreden voor televisie met de NDR Bigband deed de rest. En nu, bijna vijftig jaar later, kunnen we op grond van deze uit 2016 stammende liveopnames constateren, dat Al Jarreau in al die jaren niets van zijn elektrificerende live-performance had ingeleverd. De cd opent met het nummer 'Drop me off in Harlem' in een dampend hoofdstedelijk Paradiso. Was u daarbij? Dan bent u een bofkont. De NDR Bigband is geen truttig hofje. Het is een geweldige powerband die zowel kan exploderen als zachtjes kan strelen. Fraaie Ellington ballads als 'Lush life' en 'Sophisticated lady' krijgen weliswaar een Al Jarreau-behandeling, maar een met mate, zodat de Ellington-grandeur volledig in tact blijft. Ronduit spetterend is de finale; 'Satin doll' in een Latin-ritme inclusief een ruige 'battle' tussen de trombonisten van de NDR. Maar de sterren worden pas echt beroerd in het nummer 'I got it bad' met een magistrale Al Jarreau en daardoorheen gevlochten de prachtige trompet van Ingolf Burkhardt.

Al Jarreau zou een paar maanden na deze tournee met de NDR Bigband overlijden. Dat Al Jarreau samen met de fantastische NDR Bigband, grote concertzalen moeiteloos bespeelde, en dat op z'n oude dag, bewijst deze cd. 'Ellington' is een schitterende cd die recht doet aan het fenomeen Al Jarreau.

Sjoerd van Aelst

Bezetting:

Al Jarreau (vocal), NDR Bigband olv Jörg Achim Keller (arrangementen) met solo's van Ingolf Burkhardt (trompet), Fiets Felsch, Tini Thomson, Frank Delle (saxen), Hans Vroomans (piano) en Peter Tiehuis (gitaar).

Beluister het album hier:

<https://tinyurl.com/3xzddve2>

B.B. KING
In France
Deep Digs Records

In 1977 was B.B. King, een van de belangrijkste blueszangers/gitaristen, 52 jaar oud en op de top van zijn kunnen. Het was een periode waarin bijzonder weinig nieuwe albums van hem verschenen en geen liveoptredens werden uitgebracht. En dan is er opeens uit de archieven van de Franse radio-omroep ORTF het volledige optreden van B.B. King opgediept, dat hij op 7 oktober 1977 voor een uitzinnig publiek op het Nancy Jazz Pulsation Festival gaf. Op veel studio-opnamen speelde King met een studio-orkest, maar live werkte hij met een zevenmansband onder leiding van tenorsaxofonist Walter King. We horen hier zijn vaste band, die hem van haver tot gort kende, en van wie de meesten al jaren met hem hadden gewerkt. Drummer Calep Emphrey speelde meer dan dertig jaar in zijn band, bandleider Walter King was zijn neef.

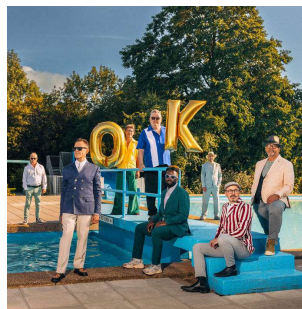
De band speelde de blues met liefde voor jazz. Het is niet toevallig dat dit concert van bijna tachtig minuten wordt geopend met een instrumentale versie van Thelonious Monks 'Blue Monk', gevolgd door B.B. King die de grote Louis Jordan-hit 'Caldonia' zingt. Op Brook Bentons 'It's Just a matter of time' krijgen gitarist Milton Hopkins en trompettist Eddie Rowe uitgebreid de ruimte om te laten horen dat ze ook als jazzsolist hun mannetje staan. Daarna is het de blues van B.B. King die de klok slaat. Op de manier waarop we hem tot zijn overlijden in 2015 hebben gekend. Onvermoeibaar, volledig opgaand in zijn muziek. Soms staat hij iets te ver van de microfoon, op andere momenten schreeuwt hij het membraan aan flarden. Het voegt veel toe aan het live-effect, evenals een enkel kort en rustig nummer om op adem te komen. Het optreden bevat drie volledig instrumentale nummers waarin King zijn gitaar, die hij liefkozend aankondigt met haar naam Lucille, royaal de ruimte geeft. Zijn solo op het rustige 'Have faith' heeft zo veel schoonheid en diepgang dat het moeilijk zal zijn een mooiere B.B. King gitaarsolo te vinden. Alles bij elkaar is 'B.B. King In France' een meer dan welkome aanvulling op zijn uitgebreide discografie.

Tom Beetz

Bezetting:

B.B. King (gitaar, zang), Walter King (tenorsax), Cato Walker III (altsax), Eddie Rowe (trompet), James Toney (Hammondorgel), Milton Hopkins (gitaar), Joe Turner (basgitaar), Calep Emphrey Jr. (drums).

NEW COOL COLLECTIVE
Everything Is OK
Dox Records

Je hebt feestbands, je hebt heel goede feestbands, en je hebt het New Cool Collective. Het achtkoppige ensemble onder leiding van saxofonist Benjamin Herman is namelijk al ruim dertig jaar van de buitencategorie. Dat heeft een aantal redenen. Allereerst is er het hechte samenspel: iedereen weet elkaar blindelings te vinden. Daarnaast worden alle stukken bijzonder slim gearrangeerd, waardoor ze meteen heel makkelijk je oor in glijden, tot je preciezer gaat luisteren en hoort dat ze heel ingenieus zijn geconstrueerd. Dan is er ook nog eens het solistisch vermogen, met name van de blazers (naast Herman is dat trompettist/trombonist David Rockefeller). En last but not least, is het muzikale mengsel volstrekt uniek. Dat horen we dus op dit nieuwe album (het 25ste, als ik goed heb geteld), dat weer grossiert in muzikale invloeden van over de hele wereld. De kenmerkende afrobeat is prominent aanwezig in de opener, 'The party' en ook 'Mbaxata' gedijt erbij. In 'Todo está bien' ontwikkelt zich een fijne mambo-ballad met een stijlvolle trombonesolo van Rockefeller. 'Charlatan' en 'Charlatana' zijn tweelingstukken met een surf-retrovibe en in het tweede stuk een gloedvolle bijdrage van cellist Jonas Pap. Er is funk in 'GFY' (Go funk yourself?) en Caribische ritmes in 'The grateful eight'. Met 'Monsieur George' en 'Mme Georgette' krijgen we nog twee tweelingstukken voorgeschoteld (waarbij we in de diepe basgroove van het laatste een verwijzing naar Lou Reeds 'Walk on the wild side' lijken te horen). Het maakt 'Everything Is OK' tot een gevarieerde plaat waarbij stilzitten ten ene male onmogelijk is. Maar: blijf ook goed luisteren naar de composities en arrangementen.

Herman te Loo

Bezetting:

David Rockefeller (trompet, bugel, trombone), Benjamin Herman (saxen, fluit), Rory Ronde (gitaar), Willem Friede (keyboards, zang), Leslie Lopez (basgitaar), Joos Kroon (drums), Jos de Haas (percussie), Frank van Dok (conga's) + Jasper van Rosmalen (viool, altviool), Jonas Pap (cello).

Beluister het album hier:

<https://tinyurl.com/6mbas68d>

AARON PARKS
Little Big III
 Blue Note Records

De vooruitstrevende Amerikaanse pianist Aaron Parks (1983) speelt op 'Little Big III', het derde studioalbum van zijn band Little Big, weer samen met gitarist Greg Tuohey, bassist David Ginyard Jr. en drummer Jongkuk Kim. Hoewel Parks pas een jonge veertiger is, heeft hij een lange carrière achter de rug.

Hij begon zijn professionele loopbaan al als tiener. Hij studeerde aan de Manhattan School of Music en speelde samen met grote namen zoals Joshua Redman, Christian Scott en Terrence Blanchard. Parks werk is te typeren als postmoderne geïmproviseerde jazz met invloeden van pop, indierock en rock&roll. Zijn bandje is zeer hecht en biedt ruimte aan even stevig als fijnzinnige solistisch werk voor piano en gitaar.

'Big Little III' bevat slechts negen eigen stukken, maar is toch – met bijna drie kwartier muziek – een compleet album met genoeg variëteit. De tracks zijn niet te lang, toegankelijk en het samenspel is levendig. 'Freaken' doen de mannen niet, maar ze staan wel met beide benen in de jazzwereld van de 21ste eeuw. Een fijne mix van Amerikaanse traditionele en Londense new jazz.

Hans Invernizzi

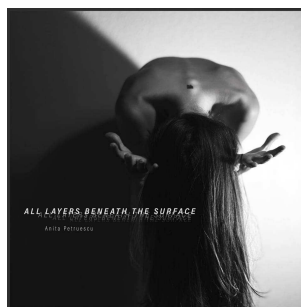
Bezetting:

Aaron Parks (piano),
 Greg Tuohey (gitaar),
 David Ginyard (bas) Jr.,
 Jongkuk Kim (drums).

Beluister het album hier:

<https://tinyurl.com/5n8sha5w>

ANITA PETRUESCU
All Layers Beneath The Surface
 Eigen Beheer

Je ziet het steeds vaker: jeugdige transraciale, transculturele en transnationale jazzgroepen. In de band van de Roemeense, in Nederland gevestigde zangeres Anita Petruescu zitten een gitarist uit Argentinië, een pianiste uit Zuid-Korea, een bassist uit Oostenrijk en een drummer uit Nederland. Vaak komen de muzikanten elkaar tegen op een conservatorium in Nederland. En ze hebben dikwijls al jong succes.

Anita toerde uitgebreid en vaak door haar geboorteland en stond op festivals als North Sea Jazz 2022, North Sea Round Town 2023, Amersfoort Jazz Festival en Bucharest Jazz Festival. Als vocaliste viel Petruescu al diverse malen in de prijzen, ook toen ze net begonnen was. Ze heeft nu haar eerste cd 'All Layers Beneath The Surface' uitgebracht. Een album met acht gevarieerde eigentijdse eigen stukken, waarin alle bandleden goed tot hun recht komen.

We horen volgens Anita 'kleurrijke zanglijnen, harmonische spanningen, krachtige dynamiek en onverwachte wendingen' (check!) en dat dan binnen 'een onderscheidend, hybride geluid met theatrale en folkloristische nuances' (klopt ook). Behalve door jazzhelden laat Anita zich hoorbaar inspireren door Roemeense folklore.

De tracks zijn heel verschillend. Het ene moment hoor je een traditionele, laid-back jazzballad, het volgende een vreemde elektronische collage met rap en 'spoken word' en atonale piano- en gitaarsounds. Anita's beschrijvingen van haar werk zijn nogal hoogdravend en zweverig, maar op de plaat klinkt ze gelukkig aards, assertief en overtuigend jazzy.

Hans Invernizzi

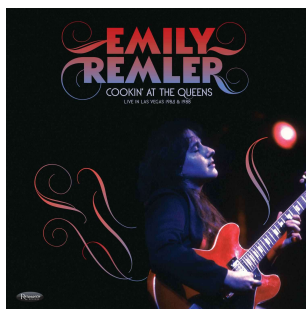
Bezetting:

Anita Petruescu (zang),
 Agus Fulka (gitaar),
 Miran Noh (piano),
 Johannes Fend (bas), Laurens Buijs (drums).

Beluister het album hier:

<https://tinyurl.com/yc779y3a>

EMILY REMLER
Cookin' At The Queens
 Resonance Records

Ze zei het in 1982: "Ik mag er dan uitzien als een leuk joods meisje van New Jersey, van binnen ben ik een vijftig jaar oude, zwaar gebouwde zwarte man met een grote duim, als Wes Montgomery." Zou je zo iets anno 2024 nog steeds mogen zeggen? Hoe dan ook – ze zei het, en het klopte. Emily Remler was van joodse afkomst en haar favoriete mainstream-gitarist was Montgomery.

Daarover laat ze geen twijfel bestaan op dit album: twee concerten in een jazzclub in Las Vegas, in 1984 en 1988. Ze verschenen niet eerder op de plaat. Resonance brengt ze uit in dozen met drie elpees of twee cd's.

Ze speelt geregeld octaven en doet dat met haar duim. Voor de enkele noten gaat ze gewoonlijk over op het plectrum, zo te horen, dat dan weer wel. Op haar repertoire staan Wes-klassiekers zoals 'D Natural blues' en 'West Coast blues'. De licks van dit voorbeeld hoor je allemaal voorbijkomen – ze kent ze achterstevoren. Al zijn er meer invloeden; Remler was een breed georiënteerde muzikant.

Remler (1957–1990) was ook een 'meisje', in die zin dat ze nooit ouder zou worden dan 32 jaar. Drugs; naar verluidt was ze, net aangekomen in Australië voor een paar concerten, voor de verleiding gezwicht. In interviews benadrukte ze haar onzekerheid over het werken als een jazzinstrumentalist in een mannenwereld.

Ze klaagde over musici die haar 'talent' prezen maar dan niet haar spel bedoelden. Ook was ze onzeker over haar lijf. Ze had het gevoel dat ze twee keer zo goed moest zijn als haar mannelijke collega's teneinde geaccepteerd te worden. Maar met wat middelen maakte ze zich geen zorgen meer 'of die kerel op de eerste rij jou aardig vindt'.

Nog iets om te benoemen: ze werd bekend als bevoegen bebopper op het label Concord, maar ging tegen het einde van haar leven – ook na deze concerten – een andere kant op. Op 'This Is Me' (1989, Justice Records) horen we eigen stukken in een soort jazz-pop-setting, met synthesizers en zo.

De jazzpolitie had z'n twijfels, maar het is voorstelbaar dat die muziek háár vertegenwoordigde, op dat moment dan. Bij de twee concerten op dit album heeft ze eigenlijk al een soort perfectie bereikt; ze ontwikkelde zich razendsnel ondanks haar 'personal problems'. Ze kende haar Wes, haar bebop, haar Pat Martino, haar octaven en chord-melody. We horen haar zeggen: 'Autumn leaves, two flats' en daarna vliegt ze uit de startblokken.

Het werd tijd voor iets anders. Al zijn haar gedreven en met de blues doordrenkte solo's in dit stuk en bijvoorbeeld 'Moanin'' werkelijk voorbeeldig en helemaal áf.

Jeroen de Valk

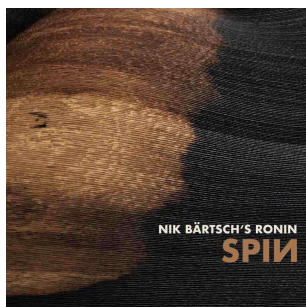
Bezetting:

Emily Remler (gitaar), Cocho Arbe (piano),
 Carson Smith (bas),
 Tom Montgomery en John Pesci (drums).

Bent u op zoek naar de recensie van een bepaalde cd? Klik hier: <http://bit.ly/2eGAA92>

Bekijk hier een video over het album: <https://tinyurl.com/bdcrkbh5>

**NIK BÄRTSCH'S RONIN
SPIN**
Ronin Rhythm Records

We kennen Nik Bärtsch's Ronin van de strenge zen-funk met albums vol met 'groovende minimal jazz'; nummers met altijd de basisnaam 'Modul' en dan genummerd volgens een systeem dat alleen de Zwitserse pianist Nik Bärtsch kent. Het laatste album 'SPIN' is melodischer dan we gewend zijn. Het blijft echter 'minimal jazz'; repeterende funky patronen die heel langzaam veranderen in ritme, harmonie en sfeer, maar hier op 'SPIN' met een minder streng dwingend funkpatroon. Bärtsch noemt het nu 'nanofunk'. Het lijkt alsof de repeterende motieven melodischer klinken, zachter zijn en sneller van patroon wisselen. Saxofonist en basklarinettist van het eerste uur Sha krijgt meer ruimte en zijn bijdrage lijkt soms bijna een 'klassieke' jazzsolo ('Modul 70_51' en 'Modul 23'). Wel even goed door blijven luisteren, want de nummers duren altijd lang, minimaal tien minuten en meer. Sommige nummers ('Modul 14' en 'Modul 23') zijn remakes van eerder opgenomen versies. Ook bij vergelijking met het origineel valt op dat de nieuwe versies lichter zijn getoonzet en minder dwingend staccato uitgevoerd. Het vraagt meer oplettendheid van de luisteraar en het hypnotiserende zengevoel is iets minder aanwezig dan op voorgaande albums. Maar dat maakt de muziek niet minder interessant. 2024 is sowieso een jaar van veranderingen bij Bärtsch, want eerder dit jaar verscheen van Ronin Rhythm Clan (een uitbreiding van Ronin met drie blazers en een gitaar) het album 'Moonday' (zie JazzFlits 414). 'SPIN' is een prachtige uitbreiding van het universum van Nik Bärtsch. Wie tot achter de komma wil weten wat er op het album gebeurt raad ik aan de cd te kopen of op Bandcamp te kijken voor uitgebreide 'liner notes'. Voor de mensen die de zenfunk nog niet kennen is achterin instappen (beginnen met 'SPIN' en 'Moonday') misschien zo gek nog niet, want de muziek op deze albums is beslist toegankelijker dan op de oudere albums. Maar het basisgevoel is onveranderd: een hypnotiserend swingend feest van uitzonderlijke klasse. **Jaap Lampe**

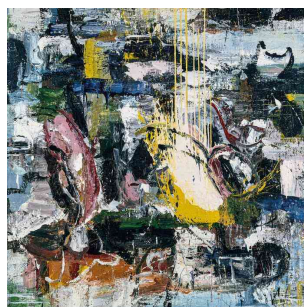
Bezetting:

Nik Bärtsch (piano, keyboards),
Sha (basklarinet, altsax),
Jeremias Keller (bas), Kaspar Rast (drums).

Beluister het album hier:

<https://tinyurl.com/4pacd4w3>

**SKORDATURA/DUMOULIN/MÂÄK
Beefkat**
W.E.R.F.

Het Belgische Mâäk is altijd in voor verrassende nieuwe samenwerkingen. Was hun laatste album, 'Mw Soul' (2017), nog een project met de Brussels/Tunesische zangeres Ghaliya Benali, nu treffen we het blazerskwartet aan in het gezelschap van toetsenman Jozef Dumoulin en het trio Skordatura. Dat laatste gezelschap timmert al zo'n twintig jaar aan de weg met rauwe punk-impro. De richting van de muziek op dit album, 'Beefkat', wordt bepaald door de composities van drummer Sebastiaan Vekeman van die band. Die heeft een voorliefde voor hoekige lijnen met veel polyritmiek en tempo- en maatwisselingen. Dat horen we meteen al in de opener, 'Awaar drie slag', met zijn complexe blazersarrangement, plus de zware basgitaar van Joshua Dellaert als fundament. 'I lost Steve at the dinner party' opent met een vriendelijk stukje blaaswerk, tot de gitaar van Jakob Haghebaert erin kleunt en het stuk naar een beklemmend hoogtepunt gaat. Dit heen en weer bewegen tussen vriendelijke passages en rauw gitaar- en drumsgeweld à la Gorilla Mask of The Ex geeft de plaat verder vorm. 'Braamse geboorte' is bijvoorbeeld weer een rustig stukje, en 'Roof is goed' klinkt welhaast als een bigband, terwijl 'De schijkleint' het album stevig uitluuidt. De samenwerking tussen Skordatura en Mâäk maakt bepaald niet de indruk van een band-met-blazerssectie, maar als een hecht nieuw ensemble. De onmiskenbare klanken die Jozef Dumoulin uit zijn Fender Rhodes haalt, kleuren het geluidsbeeld extra in en maken van 'Beefkat' een dynamisch, energiek en intrigerend album. Het laat zich op vinyl, en uiteraard digitaal kopen.

Herman te Loo

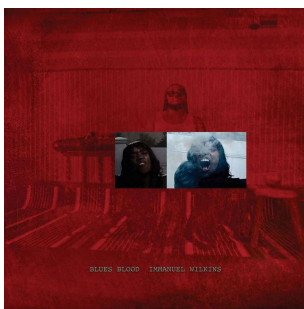
Bezetting:

Laurent Blondiau (trompet), Michel Massot (tuba, trombone, euphonium), Grégoire Tirtiaux (altsax), Jeroen van Herzele (tenorsax), Jozef Dumoulin (Fender Rhodes, synthesizers), Jakob Haghebaert (gitaar), Joshua Dellaert (basgitaar), Sebastiaan Vekeman (drums, composities).

Beluister het album hier:

<https://tinyurl.com/4sjz9rxs>

IMMANUEL WILKINS
Blues Blood
 Blue Note Records

Bij het derde album 'Blues Blood' van de nog piepjonge altsaxofonist Immanuel Wilkins, die bij het schrijven van deze muziek nog maar 26 jaar was, vliegen zowel nationaal als internationaal de recensiesternen om je oren.

Zijn derde album is in alle opzichten onvergelijkbaar met zijn eerste twee cd's. Hij ging daarop wild en soms onbezonnen te werk. Hier is Wilkins in een contemplatieve ruststand gekomen. Het album bevat veertien nummers, maar eigenlijk zijn het er maar negen, die afgewisseld worden met vijf 'Interludes'. In die 'Interludes' zijn samples te horen van stemmen en geluiden. Wat mij betreft zijn ze overbodig en vrij nutteloos, maar omdat ze maar enkele seconden tot minder dan een minuut duren, is er overheen te stappen. De negen grotere composities vormen samen een suite. Deze suite is geïnspireerd door een zin die ooit werd uitgesproken door Daniel Hamm, een van de The Harlem Six, waarin zijn uitspraak 'bruisse blood' werd verhaspeld en gebruikt als titel voor dit album. The Harlem Six waren als jonge zwarte jongens in 1964 slachtoffer van een beruchte racistische zaak in New York, waarin ze werden gemarteld en tientallen jaren gevangenen werden gezet, voor een moord waarmee ze niets hadden te maken.

De muziek die Wilkins heeft geschreven is verbijsterend mooi. Zijn eigen spel is een van de onderdelen die tezamen met de samples, stemmen, het ritmetrio en vier zangeressen het album vormen. Wilkins is zijn wilde haren niet kwijt maar de paar heftige en vrije solo's die hij hier speelt, passen nu - zoals in 'Afterlife residence time' - perfect in het plaatje. Op een ingetogen manier lijkt pianist Micah Thomas minder opvallend dan hij in werkelijkheid is. Met prachtige rustgevende akkoorden geeft hij kleuring aan de composities, net als de rest van het ritmetrio dat van de composities abstracte schilderijtjes heeft gemaakt die je de oren doen spitsen. In de meeste nummers spelen verschillende zangeressen een belangrijke rol. Er wordt gezongen over toegevoegde geluiden en stemmen heen. De hier nog onbekende June McDoom en de bekende Cécile McLorin Salvant zingen opvallend mooi, alleen of samen op een manier die Wilkins een congregatie van stemmen noemt. In het nummer 'Everything' brengt de Amerikaans-Indiase zangeres Ganavya op een bijzondere wijze een Aziatisch-Oosterse sfeer aan. Het is een van de vele verrassingen waarmee dit album vol zit. 'Blues Blood' is daarmee een album geworden dat zich niet in de mainstream van jazzuitgaven bevindt, maar wat originaliteit en spiritualiteit betreft, een aparte plaatst opeist.

Tom Beetz

Bezetting:

Immanuel Wilkins (altsax), Micah Thomas (piano, orgel), Marvin Sewell (gitaar), Rick Rosato (contrabas), Kweku Sumbry, Chris Dave (drums in één nummer) + Ganavya, June McDoom, Yaw Agyeman, Cécile McLorin Salvant (zang).

Bent u op zoek naar de recensie van een bepaalde cd? Klik hier: <http://bit.ly/2eGAA92>

Beluister het album hier: <https://tinyurl.com/45eae8dw>

JAZZ OP HET PODIUM

AMINA FIGAROVA SEXTET

Bezetting:

Bart Platteau (C-, B- en altfluit),
Wayne Escoffery (tenorsax),
Freddie Hendrix (trompet),
Amina Figarova (piano),
Jasen Weaver (bas),
Rudy Royston (drums).

Datum en plaats:

29 november 2024,
Bimhuis, Amsterdam.

Amina Figarova. (Foto: Joke Schot)

Op het Rotterdamse conservatorium Co-darts vonden de Azerbeidjaanse pianiste Amina Figarova en de Brusselse fluitist Bart Platteau hun klik voor het leven. In 2011 verhuisden ze van Rotterdam naar New York, waar zij zich onderdompelden in een warm jazzbad. Tijdens de pandemie vonden ze een tweede huis in New Orleans en raakten nog meer verweven met de 'jazz roots'. Helaas komen zij daardoor niet meer zo vaak naar Nederland. Jammer, want hun 'sound' is speciaal en zij nemen regelmatig interessante albums op.

Amina Figarova werd in Bakoe opgeleid als klassieke concertpianiste. In Rotterdam werd zij aangeraakt door jazzmuziek en ontwikkelde zij zich als bandleider. Zij heeft een bijzondere ensembleklank gecultiveerd en haar gepassioneerde manier van schrijven vertaalt zich in een tijdloos idioom van bebop en symfonische lyriek. Haar beeldende muziek klinkt weids en orkestraal. Al jaren werkt zij samen met Amerikaanse sterren als saxofonist Wayne Escoffery en drummer Rudy Royston.

Als jazzpianist onderscheidt Amina zich door geconcentreerd spel en een sprankelend toucher. In lange passages verbreedt zij haar eigen stijl met klassieke invloeden en stijlelementen van illustere wegbereiders als Lennie Tristano, Bill Evans en McCoy Tyner. Als componiste vertelt zij verhalen die zij inkleurt met boeiende arrangementen. De blazers verbreden haar sound met strakke riffs en maken zich groot met vurige improvisaties.

[vervolg in de rechterkolom...](#)

Freddie Hendrix. (Foto: Joke Schot)

Tijdens de show in het Bimhuis speelde het Amina Figarova Sextet werk van het recente album 'Suite For Africa' (zie voor een bespreking Jazzflits 420). De kiem daarvoor werd gelegd in Zuid-Afrika, waar Amina tijdens masterclasses veel jonge musici ontmoette. Zij putte inspiratie uit toevallige ontmoetingen, maar het idee en de suite kwamen tot bloei toen zij tijdens een vliegreis kennismaakte met het Matsiko World Orphan Choir, een koor van weeskinderen uit het door oorlog verscheurde Liberia. Het koor is te horen op het album.

Amina vertelde enthousiast dat zij zojuist met het koor een lange tour door de Verenigde Staten had gemaakt. De kinderen moesten terug naar huis, zodat er in het Bimhuis een instrumentale versie van de suite klonk. Ondanks het gemis van de koorzang, werd de zaal overspoeld met energie. In anderhalf uur wisselden de stemmingen - doordrenkt met Afrikaanse invloeden - veelvuldig. De 'Suite for Africa' is meeslepend en maakt nieuwsgierig naar dit grote continent. Vrolijkheid spatte af van de toegift. 'Ruby', rent, blaft, springt, rollebolt en weet van geen ophouden. Het drong niet meteen tot mij door, maar na een tijdje begon er toch iets te dagen: het is jammer voor de 'cats', maar speelse honden zijn de perfecte metafoor voor jazz...

Roland Huguenin

NIK BÄRTSCH'S RONIN

Bezetting:

Nik Bärtsch (piano, keyboards),
Sha (basklarinet, altsax),
Jeremias Keller (bas),
Kaspar Rast (drums).

Datum en plaats:

7 december 2024,
LantarenVenster,
Rotterdam.

Ter promotie van het nieuwe album 'SPIN' (zie de recensie op pagina 14) maakt toetsenist Nik Bärtsch met zijn kwartet Ronin een tournee door Europa. In een bomvolle grote zaal van LantarenVenster in Rotterdam lieten de Zwitsers zien dat ze de superstrakke Zenfunk spatgelijk en aanstekelijk groovend ook live, en met veel plezier, over het voetlicht kunnen brengen. Dat verbaast niet, want de genummerde 'Moduls' van Bärtsch komen al live improviserend en repeterend tot stand op de vaste maandagavondconcerten in hun club EXIL in Zürich. Maandagavond 16 december vindt daar concert nummer 1.046 plaats en dat verklaart hoe deze musici zo goed op elkaar ingespeeld zijn.

In Rotterdam was het mijn eerste ervaring met Ronin live en die was verpletterend. Niet alleen vanwege de musici, maar ook licht en geluid leverden een wezenlijke bijdrage aan het concert. Het was schitterend om te zien hoe precies op de tel van de verandering van thema of ritme ook de uitlichting en de sound van de groep mee veranderden. Bärtsch behandelde zijn vleugel letterlijk als slagwerkinstrument, met zijn handen op de snaren of met een drumstok op de deksel van de vleugel. Het was mooi om te zien hoe hij er vooral met drummer Kaspar Rast soms een ware 'battle' van maakte. Saxofonist en basklarinettist Sha weet ook binnen de strakke 'minimal jazz' zijn solo's spanning mee te geven en de relatief nieuwe bassist Jeremias Keller stond erbij alsof hij al jaren zonder enige moeite de ingewikkelde patronen en tempowisseling uit het hoofd meespeelt. Vooral de toegift ('Modul 17' en '35' achter elkaar) was een opzwevend staaltje funk, dat de geweldige kracht van deze band goed tot uitdrukking bracht.

Jaap Lampe

Beluister hier alle op Spotify gepubliceerde 'Moduls' van Nik Bärtsch op nummerieke en vervolgens chronologische volgorde: <https://tinyurl.com/2nnzxsxi>

Nik Bärtsch's Ronin in concert. (Foto: Jaap Lampe)

JAZZ IN BEELD

KENNY CLARKE

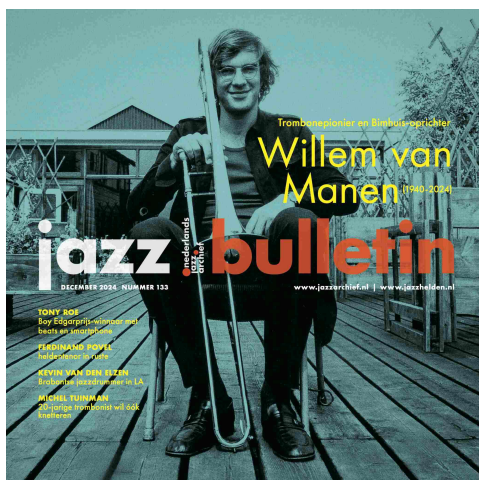

Drummer Kenny Clarke op het Internationaal Jazz Festival Loosdrecht (7 augustus 1971). (Foto: W. Punt)

VARIA

Rob van Bavel viert zestigste verjaardag met Haagse vrienden

Pianist Rob van Bavel wordt 16 januari 2025 zestig jaar en viert dat met een 'Sweet Sixty'-concert en een nieuwe cd. Voor het feestelijke concert heeft hij zijn 'Haagse vrienden' Vincent Koning (gitaar), Simon Rigter (sax), Frans van Geest (bas) en Eric Ineke (drums) uitgenodigd. De feestelijkheden zijn op 10 januari 2025 in het Leonardo Royal Hotel in Den Haag. Tijdens het concert presenteert Van Bavel zijn jubileum-cd 'Rob Van Bavel Life With Friends And Music'.

Jazz Bulletin 133 is uit

Het decembernummer van Jazz Bulletin, het kwartaalblad voor vrienden van het Nederlands Jazz Archief, is uit. Op de voorkant prijkt trombonist Willem van Manen. Hij overleed recentelijk en Bert Vuijsje herdenkt hem binnenin. In Jazz Bulletin 133 ook interviews met Boy Edgar Prijs-winnaar Tony Roe, Kevin van den Elzen (een landgenoot die in de VS furor maakt als bigbanddrummer), saxofonist Ferdinand Povel en aanstormend talent, trombonist Michel Tuinman. Verder zijn er verhalen over de komst van Duke Ellington naar Nederland, 'Rita Reys meets Oliver Nelson revisited' en de rubrieken 'Bebop Business', 'Jazzradio NL' en 'De Koopmans Kroniek'.

Vraag hier een gratis proefnummer aan: <https://tinyurl.com/3un5tme9>

<https://www.worldofjazz.nl/>

Sidney Bechet signeerde op 6 oktober 1956 zijn werk in platenzaak Discotone in Amsterdam. (Foto: Herbert Behrens)

Sidney Bechets eenmansorkest op 'The sheik of Araby'

Toen de bandrecorder zijn intrede deed in de opnamestudio werd het betrekkelijk simpel voor een musicus om desgewenst op een plaat alle instrumenten zelf te bespelen. Dat gebeurde voor het eerst medio jaren vijftig. Medio april 1941 lag dat nog geheel anders. Toch lukte het Sidney Bechet om met behulp van een aantal avontuurlijke RCA-technici zelf alle instrumenten - klarinet, sopraansax, tenorsax, piano, bas en drums - op het nummer 'The sheik of Araby' te spelen. Bechet zette elk instrument op een aparte 'lacquer disc', te beginnen met de piano. Met de pianoplaat als begeleiding speelde hij vervolgens de volgende vijf instrumentenpartijen op aparte platen in. Dat viel al niet mee, op tijd invallen was lastig, maar het moeilijkste moest toen nog komen. Aan het eind moesten de zes platen volledig synchroon afgespeeld worden en als één geheel op een 'master disc' worden geregistreerd. Hoe de technici die klus uiteindelijk wisten te klaren is nu een mysterie. (bron: Jazz Wax, Zaanse Jazzbrief 36)

Beluister het resultaat hier: <https://tinyurl.com/2w88betb>

60ste verjaardag Michiel Braam in Nijmegen gevierd

Op 22 december wordt in Lux Nijmegen de zestigste verjaardag van Michiel Braam gevierd. Het podium staat die dag van 13.00 tot 22.30 uur in het teken van de Nijmeegse pianist-componist. Het programma start 's middags met een 3,5 uur durende documentaire getiteld 'Braam Sixty'. Samensteller Bas Andriessen deed voor de film een greep uit het uitgebreide beeldarchief van Braam, die de beelden zelf van commentaar voorzag. De festiviteiten worden om 20.30 uur vervolgd met een concert en een interview. In het vraaggesprek voelt interviewer Co de Kloet Michiel Braam en ook Bas Andriessen aan de tand. De muziek verzorgt een speciale editie van Bentje Braam met Frank Nielander, altsax, Peter Haex, tenortuba, Jort Terwijn, contrabas, Makki van Engelen, drums en leider Michiel Braam op de piano. De vijf voeren Braams 'Second coolbook' uit. Aan het eind van de avond trakteert Michiel Braam iedere bezoeker dan nog op een door hem gesigneerde cd naar keuze.

Haagse jazzpodia zoeken particuliere geldschieters

Omdat de gemeente Den Haag Podium De Nieuwe Kamer vanaf 2025 niet langer subsidieert en partner Jazz at the Club al nooit subsidie kreeg, is het podium een inzamelingsactie gestart om in 2025 en 2026 jaarlijks toch een veertigtal concerten (in 2024 nog ruim zeventig) te kunnen organiseren. Een deel van de kosten daarvan wordt uit de kaartverkoop gedekt, maar er resteert daarna een tekort van 21.500 euro. Dat bedrag hopen de initiatiefnemers van sympathisanten te mogen ontvangen. "Hiermee zorgen we dat de musici een eerlijk salaris blijven verdienen en dat de techniek en zaalhuur betaald kunnen worden. Onze overhead is minimaal omdat bestuur en medewerkers van beide stichtingen volledig onbezoldigd zijn", aldus een toelichting. De inzamelingsactie is te vinden op <https://gofund.me/0f1c610c>.

Bart Wirtz en Rolf Delfos maken show voor World of Jazz

Sinds 3 december draaien Bart Wirtz en Rolf Delfos op dinsdag een uur lang Nederlandse jazz, funk, soul en aanverwante muziek op het jazzkanaal World of Jazz. Hun programma 'Dutch Jazz' begint steeds om 22.00 uur. Bart Wirtz in een nieuwsbrief: "Wij brengen je als eerste op de hoogte van nieuwe releases, presenteren bijzondere oude opnames en geven actuele info over de podia en festivals." Het programma is op dinsdag op World of Jazz te horen en daarna op diverse plekken als podcast te beluisteren.

OVERLEDEN

George Bohanon, 8 november 2024 (87)

Trombonist. Afkomstig uit de popwereld van Motown werd hij een veelgevraagde studiomuzikant en freelancer in bigbands: die van Quincy Jones, Marty Paich, Benny Carter, Gerald Wilson, en de Clayton-Hamilton band, Capp-Pierce Juggernaut, GRP All Stars. (jjm)

Yu-Ting Li. (Foto: Roberto Rado)

De Taiwanese pianiste **Yu-Ting Li** krijgt op 14 januari 2025 de **Toots Thielemans Award 2024** uitgereikt. Het is de vijftiende keer dat de jaarlijkse onderscheiding voor de meest verdienstelijke masterstudent(en) uit de jazzafdeling van het Koninklijk Conservatorium Brussel wordt overhandigd. Eertijds verbond Toots Thielemans persoonlijk zijn naam aan de Award. De uitreikingsceremonie is dit jaar voor het eerst een onderdeel van het Brussels Jazz Festival, dat van 9 tot en met 18 januari 2025 in zaal Flagey voor de tiende keer plaatsvindt. Aan de Toots Thielemans Award is een prijzengeld verbonden van 5.000 euro. Yu-Ting Li zal op 14 januari optreden met een eigen ensemble, dat haar project VIVA ten gehore zal brengen.

25 jaar jamsessies in Eindhoven gevierd

Zondag 24 november is in Eindhoven met een optreden van het Rob van Bavel Kwartet het 25-jarig bestaan van de Real Book Sessies van Jazz at the Crow gevierd. Die startten in 1999 in café Kraaij en Balder. Sinds 2019 hebben de jamsessies – elke eerste dinsdag van de maand - onderdak gevonden in restaurant Fifth NRE. "Met een vaste backline van piano, gitaar, drum en contrabas op het podium kan iedereen meespelen, ook als muzikanten elkaar nog nooit hebben ontmoet", legt contrabasiste en sessieleider Moniek van de Wiel op 24 november in het Eindhovens Dagblad uit. Niemand hoeft volgens mede-organisator en pianist Joep van der Burgt koudwatervrees te hebben: "Wij spelen echt toegankelijke Real Book-liedjes uit de jaren dertig tot zeventig, op jazz gebaseerd. Eigenlijk zijn het allemaal musicalliedjes, met een mooie melodielijn." "Er ontstaan hier vaak nieuwe samenwerkingen en bandjes. Muzikanten kunnen hier podiumervaring opdoen. En het leuke is, als ze succesvol worden, blijven ze terugkomen", vult Van der Burgt aan. Soms wordt een bekende naam uitgenodigd om mee te spelen. Onder anderen Benjamin Herman, Hans Dulfer en Eric Vloeimans waren al eens te gast. Bij Dulfer was het zo druk dat de mensen buiten door de ramen meekeken. De bezoekers van de sessies komen uit de verre omtrek en zelfs uit België. "Het publiek is heel gemêleerd", vertelt Moniek van de Wiel nog. "Het is een mix van cafégangsters, muzikanten, vrienden en bekenden."

DISCOGRAFISCHE NOTITIES

BILLY ROOT (1934–2013)

William 'Billy' Root was een Amerikaanse tenor- en baritonsaxofonist. Ook speelde hij klarinet en piccolo. Root werd geboren in Philadelphia, Pennsylvania op 6 maart 1934. Hij overleed op 30 juli 2013, waarschijnlijk in Las Vegas. De kans is groot dat u nog nooit van hem gehoord heeft, al toerde hij in maart 1995 wel met pianist Rein de Graaff door Nederland.

Rein de Graaff (°1942) wilde destijds een 'Tribute to Lester Young' op poten zetten. Hij zocht saxofonisten die in die traditie konden spelen, maar vond die niet. Van 14 tot 16 juli 1994 hield The Four Freshmen Society in Oskosh, Wisconsin haar zevende Convention. Daar ontmoette Rein Bob Flanigan (1926-2011), stichtend lid van de Four Freshmen. Hij wees Rein de weg naar een jazzsaxofonist, 'he lives 'round the corner'. Rein kende Root van het album 'A Monday Night At Birdland'. Root speelde baritonsax, tenorsax, piccolo en klarinet in allerlei orkesten in restaurants en casino's in Las Vegas. Hij was bereid om naar Nederland te komen. Maar wie zou die onbekende jazzmuzikant willen boeken? Jazzfan Jules Deelder (1944-2019) haalde de eigenaar van jazzclub Dizzy in Rotterdam over om Billy Root toch maar te programmeren. Zo geschiedde.

Het trio van pianist Rein de Graaff met bassist Koos Serierse en drummer Eric Ineke organiseerde in maart 1995 een 'Bird's Night', een Charlie Parker-programma om de veertigste verjaardag van diens overlijden te herdenken. Als gasten waren uitgenodigd altsaxofonist Herb Geller (1928-2014), trompettist Rolf Ericson (1922-1997) en Billy Root (1934-2013). In 1998 was Rein in Las Vegas en beide heren haalden herinneringen boven over Root's bezoek aan Nederland. Dat jaar had Root zijn muzikale activiteiten afgebouwd.

Het tourschema van Root in Nederland: donderdag 9 maart 1995, TROS Sesjun in Laren, Nick Vollebregt's Jazzcafé; vrijdag 10 maart, Groningen, De Spieghel; zaterdag 11 maart, Utrecht, Vredenburg (Bebop-cursus); zondag 12 maart, Voorburg, De Tobbe; maandag 13 maart, Rotterdam, Dizzy.

vervolg in de rechterkolom...

Billy Root in 1994. (Persfoto: Tony Scodwell)

Billy Root werd geboren in Philadelphia, Pennsylvania op 6 maart **1934**. Hij groeide op in de buurt van Germantown en Mount Airy, in het noordwesten van Philadelphia. Reeds in **1939** vergezelde hij zijn vader-drummer, William Root Sr., naar het Earle Theater in Philly. Ze luisterden naar de orkesten op doorreis als Duke Ellington, Count Basie, Jimmie Lunceford, Lucky Millinder. Als klein kind was Billy geboeid door zwarte muzikanten, hun orkesten hadden iets dat blanken niet hadden. 'Curly and the Three Hares' was de combo van zijn vader.

De jonge Billy studeerde in St. Madeleines, Roosevelt Junior High en Germantown High School; in deze laatste volgde ook saxofonist Archie Shepp de lessen.

Op zijn tiende leerde Billy saxofoon spelen. Op zijn zestiende mocht hij een week meespelen met trompettist Hot Lips Page (1908-1954). Volgens de New Grove Dictionary speelt Root in **1951** bij trompettist Roy Eldridge (1911-1989).

In **1952** is Root altsaxofonist in het orkest van Hal McIntyre (1914-1959). Zelf speelde McIntyre altsax en klarinet bij Glenn Miller van 1937 tot 1941, ook in de film 'Sun Valley Serenade' (1941) is hij te zien (McIntyre komt om het leven ten gevolge van een brand in zijn appartement).

[vervolg op de volgende pagina linksboven...](#)

Vanaf 1952 behoorde Root met John Coltrane (1926-1967) en Buddy Savitt (1931-1983) tot de 'house tenors' in de Blue Note in Philly. Zo kon Billy optreden met gasten die hun eigen groep uit New York niet meebrachten. Zoals Clifford Brown, Roy Eldridge, J.J. Johnson, Sonny Stitt, Eddie Lockjaw Davis, Art Blakey, Miles Davis en Kenny Dorham.

Root blies een enkele keer bij pianist Red Garland (1923-1984) en drummer Philly Joe Jones (1923-1985), wellicht de eerste keer dat Miles die twee hoorde. In de Blue Note hield Miles vooraf een twee uur durende repetitie met John Coltrane en Billy Root.

Billy speelde in de jaren vijftig van vorige eeuw in de Art Foster Band in Philly. Op zijn zeventiende tot in **1954** toerde Root met trombonist Bennie Green (1923-1977). In **1953** is hij met Green in New York City, ook in het Apollo Theater. Het orkest stond onder leiding van Earle Warren (altsax), met bekend geworden artiesten als Gene Ammons, Sahib Shihab, Charlie Rouse, Ernie Royal, Thad Jones, John Lewis, Paul Chambers en Osie Johnson.

Root begeleidde vocaliste Sarah Vaughan in de Birdland. Hij speelde in een orkest voor Billy Eckstine. Met de Ella Fitzgerald Show ging hij naar het Royal Theatre in Baltimore, Maryland en naar het Howard Theater in Washington, DC.

Na zijn bigband vormde Bennie Green een kwintet waarin Root in de plaats kwam van saxofonist Charlie Rouse (1924-1988).

Eens waren Bennie Green en Billy Root op tournee in Buffalo. De politie vond in de hotelkamer wat ze zochten, ook Bennie's vrouw was verslaafd. De krant titelde 'Musician caught with dope'. De club zat vol nieuwsgierigen. Maar Green verloor heel wat werk.

Na Bennie Green vond Root twee jaar werk bij trompettist Red Rodney (1927-1994). Op zaterdag een clubconcert, op zondag soms een trouwfeest en vanaf maandag wachten op een uitnodiging. Root toerde zes maanden in een formatie van drummer Buddy Rich (1917-1987). Van Buddy mocht Billy zelf een pianist uitkiezen. Sam Dockery (1929-2015) was de uitverkorene en Jimmy Mobley de bassist.

In het boek 'Birdland, The Jazz Corner of the World' van Leo T. Sullivan vond ik de advertentie 'Battle of the Baritones – [vervolg in de rechterkolom...](#)

Billy Root (rechtsonder) in goed gezelschap op de hoes van 'Monday Night At Birdland' (Roulette, 1958).

Eddie Lockjaw Davis vs. Billy Root and their Quintet' – van 2 tot 15 december **1955**. Sic.

In **1956** komt Root op aanraden van drummer Mel Lewis (1929-1990) bij het orkest van Stan Kenton (1912-1979). Die trad in de jaren vijftig veel op in de Birdland. Root toert een jaar met Kenton. In mei 1956 vroeg Kenton aan Billy: 'Speel je bariton? – sure I play baritone!'. Zonder veel oefening toont Root zijn kunsten op baritonsax.

[Bassist Curtis Counce \(1926-1963\) was ook bij Kenton. Als vrouwengek ging Counce nogal vriendelijk om met mevrouw Carl Fontana. In Chicago zegt trombonist Fontana: 'I'm going to kill him Billy!'. Fontana meende het, het kwam ter ore van Kenton en Counce kon zijn boeltje pakken.](#)

[Kenton verloor stilaan de greep op zijn orkest. Kenton kondigde een volgend nummer aan en trompettist Al Porcino: 'We're not going to play that one Stanley, we're going to play ...'. Het was eigenlijk 'Al Porcino Orchestra featuring Stan Kenton'. Porcino \(1925-2013\) kwam in 1977 met de Thad Jones-Mel Lewis Big Band naar Duitsland waar hij achterbleef en trouwde met een Duitse.](#)

Root was één van de 21 man van het Stan Kenton Orchestra dat aantrad op 5 juli 1959 tijdens het Newport Jazz Festival in het Freebody Park in Newport, Rhode Island. Willis Connover (1920-1996) zorgde voor de presentatie. Van 1955 tot 1996 presenteerde hij het 'Jazz Hour' op radiozender Voice of America. Wellicht in 1959 verlieten twee bassisten Kenton's orkest wegens het gebrek aan kwaliteit van de drummer. Het waren Carson Smith (1931-1997) en Scott LaFaro (1936-1961).

In **1957** is Root een jaar bij Dizzy Gillespie, toen met Al Grey, Melba Liston, Ernie Henry, Benny Golson, Billy Mitchell, Jimmie Powell, Wynton Kelly en de enige blanke collega trombonist Rod Levitt (1929-2007). Het is/was altijd zo dat in een zwart orkest een blanke collega meereisde. Als Root een boek over zijn leven [vervolg op de volgende pagina linksboven...](#)

zou schrijven had hij een gepaste titel klaar: 'Sitting at the back of the bus'. Zet je maar achteraan, zeiden zijn zwarte collega's. Root had daar geen moeite mee.

Tijdens een trip met Dizzy werden de borden 'Coloured' en 'White' ergens gedemonteerd. Root plaatste het 'Coloured' bij hem, achteraan in de bus. De muzikanten zagen er de humor van in. Georgia was een staat met rassensegregatie, waar de Ku Klux Klan nooit ver weg was. Root vroeg er in een restaurant aan de vrouwelijke manager of ze over een uurtje vijftien man kon bedienen. Ze werd na de wachttijd bleekjes toen twee blanken, Root en Levitt, arriveerden met dertien zwarten op een rij. Bij Gillespie was er altijd een ingestudeerd stukje toen Horace Silver's 'Doodlin'' gespeeld moest worden. Dizzy zou Root van het podium jagen om hem de kans te geven zich te beroepen op de 'National Association for the Advancement of White People!'. Uiteindelijk verliet Root Gillespie omdat hij niet meer wilde spelen voor een karig loon, hij moest zijn gezin onderhouden 'because it's no life for anybody who cares about home and family'.

De hoes van een plaat die Root in 1959 met Red Rodney voor Argo maakte.

In de zondagnacht van 26 januari **1958** wordt Roots dochter Willa geboren, in het Chestnut Hill Hospital. Zijn vrouw Helene was toen 24. Hij had al een dochter Leeann, die drie jaar was. Root had dan een kwartet met zijn broer Frank als drummer, met Nelson Boyd en Danny Trent. Het kwartet speelde een maand lang de muziek bij The Connection van Jack Gelber in het Hedgerow Theater.
[vervolg in de rechterkolom...](#)

In **1959** treedt Root op als solist met leden van het Philadelphia Orchestra in het groot orkest van John Lewis voor zijn 'European Windows'. Hij vervangt zes maanden lang Billy Mitchell in het Al Grey Quintet. Hij staat op de podia tijdens de festivals in Pittsburgh en Cincinnati. Hij wordt begin jaren zestig gevraagd bij het Harry James Orchestra, een goed blank dansorkest. Root blijft maar drie maanden omdat hij beslist om niet mee te gaan toeren.

In december **1964** is Root niet optimistisch over zijn toekomst in Philadelphia. Philly is een stad waar alleen tijdens het weekend muzikaal leven is. 'A musician gets ten phone calls for Saturday, but there's only one Saturday a week'. Hij vat het plan op om na vier jaar studie een diploma te behalen bij de Philadelphia Musical Academy. Hij mag dan officieel lesgeven. Root combineert dat met een klein engagement in Bar Mitzvah.

Als voorbereiding op een verhuizing naar Las Vegas studeert Billy Root extra fluit en klarinet. In **1968** speelt hij in twee concerten met het Philadelphia Orchestra, 'Rhapsody in Blue' en 'An American in Paris', stukken van George Gershwin. Dirigent was de bekende Eugene Ormandy (1899-1985).

Beluister Billy Root op het album 'Red Rodney Returns':
<https://tinyurl.com/yc433pfk> (1959)

In de lente van 1968 begint Root met vrouw en kinderen aan een avontuur in Las Vegas, Nevada. Hij vertrok zonder contracten of vaststaande boekingen. Gelukkig kon hij het gezin onderhouden: zijn vrouw verdiende dollars als assistente bij één van de vier top-microneurochirurgen. Na wat zoeken vond Root werk bij showorkesten voor Tony Bennett, Peggy Lee en Dean Martin. Van echt jazzspelen kwam niet veel terecht. In het Frontier Hotel speelt Root op zeven verschillende instrumenten als muzikale begeleiding van een goochelaarsact.

Het is goed mogelijk dat hij ging luisteren in de Copa Room naar Louis Armstrong, Count Basie, Ella Fitzgerald, Quincy Jones of Sarah Vaughan. Dat was een toplocatie in Las Vegas voor toen al toptiesten. Root vond werk in de casino's The Dunes en Desert Inn (Toen The Dunes met 960 kamers rond 1985 te koop kwam deed Donald Trump een bod. The Dunes had altijd connecties met de maffia.) Op anderhalve kilometer van de Strip kocht Root een betaalbare woning. De Strip is een zes kilometer lange boulevard met tientallen hotels, casino's, nightclubs. Met zijn Mercedes was het tien minuten rijden naar zijn werk.

Het zou me niet verwonderen als Root ooit samenwerkte met bassist Monk Montgomery (°1921), hij is de oudere broer van gitarist Wes (°1923) en van vibrafonist Buddy (°1930). Monk was al sinds 1966 in Las Vegas.

In **1983** voelt Root zich thuis in Las Vegas. Hij kwam dat jaar nog eens in zijn geboortestad en hij herkende zich niet meer, het jazzleven uit zijn jeugd was verdwenen. Hij wilde nog eens optreden: 'I keep making comebacks. I'm the most discovered guy in the world'.

In Las Vegas veranderde een muzikantenstaking in **1989** het muzikaal landschap. De hotels poneerden: 'We don't need you anymore. We have tapes. Goodbye'. Met werkloosheid onder de muzikanten als gevolg.

Beluister Billy Root op 'Monday Night At Birdland' (1958):
<https://tinyurl.com/3eb6wnds>

De Allied Arts Council in Las Vegas riep mei **1990** tot Jazzmaand uit. Root en Carson Smith en enkele jazznotabelen speelden een benefietconcert dat weerklank vond tot in Philadelphia.

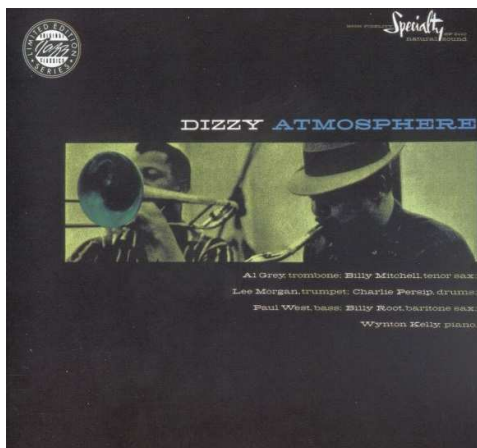
[vervolg op de volgende pagina linksboven...](#)

Root stond op de voorpagina van Arts Alive, een kunstmagazine in Southern Nevada.

In Philly's Ortlieb's Jazzhaus werd hij aangekondigd als 'Billy Root Returns'. Op 12 en 13 oktober **1990** wordt hem de locale ritmesectie aangeboden: organiste Shirley Scott, drummer Mickey Roker en bassist Arthur Harper. Hij wilde alleen komen als hij de muziek van 25 jaar geleden mocht spelen; stukken van Duke Ellington en Charlie Parker.

In 2008 is Billy Root tevreden met zijn pensioeninkomsten. Hij had het in 1990 al bekeken in Las Vegas. Er was veel minder werk in de hotels en casino's, de toppers vroegen te veel geld. Tony Bennett eiste vroeger dertig man, nu nog twaalf mensen in het orkest.

Billy's laatste optreden was voor een 'Cuban Fire Revisited!', op 4 juni **2006** tijdens de 16th Annual Kenton Klan Party in de Holiday Inn, Monrovia, Californië. Het was de vijftigste verjaardag van Stan Kentons album 'Cuban Fire'. Root speelde een baritonsolo op 'Lover man' in een arrangement van Bill Russo (1928-2003). Medemuzikanten waren Frank Capp (1931-2017), Kim Richmond (1940-2024), Pete Christlieb (°1945), Bill Trujillo (°1930), Carl Saunders (1942-2023) en Mike Vax (°1942).

De hoes van 'Dizzy Atmosphere'. Op het album musiceren leden van het Dizzy Gillespie Orkest, onder wie Al Grey, Lee Morgan, Billy Mitchell en Billy Root (1957).

In april **1999** nam Root zijn laatste plaat op: 'Billy Root - Vinnie Tanno Quintet, Live at Capozzoli's'. Hij was ontgoocheld over het resultaat, omdat hij beseftte dat hij niet meer over zijn vroegere capaciteiten beschikte. In fotografie vond hij een nieuwe bezigheid. De laatste jaren van zijn leven leed hij aan dementie en [vervolg in de rechterkolom...](#)

Billy Root in Nederland (12 maart 1995, De Tobbe, Voorburg). Met vlnr: Koos Serieuse, Rolf Erickson, Billy Root, Herb Geller, Rein de Graaff en Eric Ineke. (Foto: archief Eric Ineke).

de ziekte van Parkinson. Critici hielden hiermee geen rekening bij hun plaatbesprekingen. Root kwam toch nog meespelen op 2 november 1997 bij de uitvaart van bassist Carson Smith. Ook het Vinnie Tanno Quartet was erbij.

Op 30 juli **2013** overleed Root. Op 7 december speelde de Jimmy Wilkins Big Band in de E-String Bar and Grill in Henderson, Nevada een Tribute to Billy Root. Trombonist Jimmy Wilkins (1921-2018) is de broer van saxofonist Ernie Wilkins (1922-1999).

Bekijk het concert van de Jimmy Wilkins Big Band hier:
<https://tinyurl.com/bdz6tvwb>

Bij het sluiten van dit artikel vernam ik van Rose Doylemason van het AFM Local 47 in Los Angeles dat Billy Root, tot aan zijn overlijden, lid was bij het AFM Local 369 in Las Vegas. Ik heb daar navraag gedaan. De American Federation of Musicians is een syndicaat van beroepsmuzikanten. In Las Vegas worden sinds 1931 de belangen behartigd voor Frank Sinatra, Celine Dion, Lady Gaga, Aretha Franklin, Diana Ross. Misschien vinden we sporen naar zijn zoon Eric Root en naar een dochter die in 1990 zeven jaar was. Waar juist Root is overleden vond ik niet. De publicatie van een overlijdensbericht is kostbaar. Misschien heeft de familie daarvoor geen moeite genomen.

Erik Carrette

Bronnen over Root Een kant-en-klaar artikel over Root vond ik niet. In november 1990 verscheen een gesprek met Root in Cadence. In 2008 sprak Gordon Jack met Root, het interview verscheen in Jazz Journal International van november 2008 en ook in 'The Note' van de Al Cohn Memorial Jazz Collection, nummer 51 uit 2010. Op 14 mei 2008 interviewde Lisa Gioia-Acres Root voor het All That Jazz Oral History Project. Ook JazzWax van Marc Myers handelt beperkt over Root.

De auteur is speciale dank verschuldigd aan Rein de Graaff, Eric Ineke, Alan Westby (Los Angeles Public Library), Stacey Fott (University of Nevada, Las Vegas) en de Free Library of Philadelphia.

Dit artikel wordt op pag. 25 vervolgd met een overzicht van de plaatopnames van Billy Root.

JAZZWEEK TOP DRIE

9 december 2024

1 Brandon Sanders

The Tables Will Turn
(Savant)

2 Samara Joy

Portrait
(Verve)

3 Peter Bernstein

Better Angels
(Smoke Sessions)

De JazzWeek Jazz Top Drie [geeft een overzicht van de meest gedraaide albums op de Noord-Amerikaanse jazzradio; \(www.jazzweek.com\).](#)

COLOFON

JAZZFLITS is een onafhankelijk jazzperiodiek voor Nederland en Vlaanderen en verschijnt twintig keer per jaar. **Uitgever/hoofdedacteur:** Hans van Eeden. **Correctie:** Sandra Sanders. **Vaste medewerkers:** Sjoerd van Aelst, Jan-Wouter Alt, Tom Beetz, Ruud Bergamin, Erik Carrette, Bart Hollebrandse, Roland Huguenin, Frank Huser, Eric Ineke, Hans Invernizzi, Peter J. Korten, Jaap Lampe, Herman te Loo, Jan J. Mulder, Gijs Ornée, Milan Popov, Lo Reizevoort en Jeroen de Valk. **Fotografie:** Tom Beetz, Marcel Schikhof, Joke Schot.

Webbeheerder: Erik van Doorne, Masters of Media. **Logo:** Het **JAZZFLITS**-logo is een ontwerp van Remco van Lis. **Abonnementen:** Een abonnement op **JAZZFLITS** is gratis. Meld u aan op www.jazzflits.nl. Een abonnee krijgt bericht als een nieuw nummer op de website staat. **Adverteren:** Het is niet mogelijk om in **JAZZFLITS** te adverteren. **Adres(post):** Het postadres van **JAZZFLITS** is per e-mail bij ons op te vragen. **Adres(e-mail):** Het e-mailadres van **JAZZFLITS** is jazzflits@gmail.com. **Bijdragen:** **JAZZFLITS** behoudt zich het recht voor om bijdragen aan te passen of te weigeren. Het inzenden van tekst of beeld voor publicatie impliceert instemming met plaatsing zonder vergoeding. **Rechten:** Het is niet toegestaan zonder toestemming tekst of beeld uit **JAZZFLITS** over te nemen. Alle rechten daarvan behoren de makers toe. **Vrijwaring:** Aan deze uitgave kunnen geen rechten worden ontleend.

EUROPE JAZZ MEDIA CHART

1 december 2024

Cim Meyer, All That ...:

PABLO HELD

Adventures (Hopalit Records)

Matthieu Jouan, citizenjazz.com:

AVA MENDOZA

The Circular Train (Palilalia Records)

Axel Stinshoff, [Jazz thing](#):

SIMON OSLENDER

All That Matters (Leopard)

Luca Vitali, [Giornale della Musica](#):

ORCHESTRE TOUT PUISSANT MARCEL DUCHAMP

Ventre Unique (Les Disques Bongo Joe)

Yves Tassin, [JazzMania](#):

MANUEL HERMIA & CHRISTINE OTT

The Lotus Path (Igloo Records)

Jos Demol, jazzhalo.be:

ALEXANDRE FRAZÃO Quintessência (Eigen Beheer)

Kaspars Zavileiskis, jazzin.lv:

KRISTAPS VANADZINSH TRIO

Latviskā Elegance (Eigen Beheer)

Christof Thurnherr, [Jazz'n'More](#):

ROB MAZUREK EXPLODING STAR ORCHESTRA

Live At The Alder Planetarium (International Anthem)

Jacek Brun, www.jazz-fun.de:

MAIK KRAHL

The Magic Of Consistency (Challenge Records)

Madli-Liis Parts, [Muusika](#):

TÕNU NAISSOO

Naissoo Freeform Quintet (NooPop Records)

Bega Villalobos, [In&OutJazz](#):

CAMILA NEBBIA, LEO GENOVESE & ALFRED VOGEL

Eyes To The Sun (Boomslang Records, 2024)

Mike Flynn, [Jazzwise](#):

SOMMER/HENRIKSEN/LUNDBERG

Sounds & Sequences (April Records)

Paweł Brodowski, [Jazz Forum](#):

MOZDŻER / DANIELSSON / FRESCO Beamo (TT)

Krzysztof Komorek, [Donos kulturalny](#):

MIKOŁAJ TRZASKA

Eternity For A While (Instant Classic)

Jan Granlie, salt-peanuts.eu:

LARS-GÖRAN ULANDER

Öppet 02 | Två (Caprice)

Christine Stephan, [JAZZTHETIK](#):

PETER SOMUAH Highlife (ACT)

Dick Hovenga, [Written in Music](#):

DONDER

De Wonderen (W.E.R.F Records)

Viktor Bensusan, jazzdergisi.com:

UNLEASHED COOPERATION

Trust (Multikulti Project)

Nuno Catarino, jazz.pt:

ZÉ ALMEIDA ANALOGIK Sístole (Robalo)

Peter Slavid, [UK Jazz News](#):

MIKE CHILLINGWORTH

Friday the Thirteenth (Ubuntu Music)

Lars Mossefinn, [Dag og tid](#):

SIGURD HOLE ENSEMBLE

Extinction Sounds (Elvesang)

Patrik Sandberg, [Orkesterjournalen](#):

UNIONEN Unionen (WeJazz)

De Europe Jazz Media Chart [geeft een overzicht van de favoriete albums van een reeks Europese recensenten en wordt maandelijks samengesteld door de Europe Jazz Media Group.](#)

DISCOGRAFISCHE GEGEVENS BILLY ROOT

De eerste opname van [Billy Root](#) staat op een wat geheimzinnige single op Royal Roost in de reeks 'Music for the Future', matrix nummer 603. Op de labels staat 'Billy Root plays Easy Living' en 'Our Love is Here to Stay' Volgens The American 45 and 78 RPM Record Dating Guide, 1940-1959, pagina 125, opgenomen(?) / uitgebracht (?) in mei 1950. Ik vond ergens een opnamejaar 1949. Een blogger vroeg zich af of dit wel het werk is van een vijftienjarige. Wellicht is 1953 of 1954 juist. Wie het weet mag het zeggen...

13 april 1954, [Bennie Green Quintet](#), Green (trombone), Root (tenorsax), Cliff Smalls (piano), Ike Isaacs (bas), Jerry Segal (drums), in New York, vier nummers op Decca DL 8176.

Er volgen opnamen met het orkest van [Stan Kenton](#). Verschillende bronnen citeren verschillende bezettingen voor dezelfde opnamen. Voor Billy Root zijn het zijn eerste opnamen bij Kenton (in april 1956 was Kenton nog in Amsterdam en Den Haag, evenwel zonder Root).

22-24 mei 1956, [Stan Kenton and his Orchestra](#), 'Cuban Fire!', met tenorist Lucky Thompson die solo's speelt op Fuego Cubano en Quien Sabe, Vinnie Tanno (trompet), Root (baritonsax), Curtis Counce was de bassist, in het Riverside Plaza Hotel, voor Capitol Records CDP 96260.

25 juni 1956, [Clifford Brown](#), 'The Beginning And The End', Brown (trompet), Root (tenorsax), Ziggy Vines (tenorsax), Sam Dockery (piano), Adolphe 'Ace' Tisone (bas), Ellis Tollin (drums), in Music City Club, Philadelphia, Columbia 32284. (Voor Clifford Brown, toen 25, was het de laatste nacht van zijn leven, hij verongelukt op 26 juni 1956 op weg naar Elkhart, Indiana om een nieuwe trompet te kopen. Het noodlot sloeg toe op de Pennsylvania Turnpike. Een fataal auto-ongeluk met drie doden: Nancy, toen 19, de vrouw van Richie Powell zat aan het stuur toen ze in een hevige stortregen terecht kwam na het inhalen van een trucker en over de vangrails vloog. Ook pianist Richie Powell, toen 24, verloor hier het leven in de totaal verhakelde wagen. (Zijn meer bekende broer pianist Bud Powell was zeven jaar ouder en overleed tien jaar later in 1966). Benny Golson schreef 'I Remember Clifford'. Melvin Ziggy Vines (11 november 1927 – 9 september 1992) was een van de beste tenorsaxofonisten in Philadelphia. Hij verhuisde naar Californië.)

[vervolg in de rechterkolom...](#)

Billy Root speelt mee op Stan Kentons 'Cuban Fire!' (1956).

4 november – 2 december 1956, [Dizzy Gillespie Big Band](#), 'Live In Hi-Fi from Birdland', Root op baritonsax, Fanfare LP 46-146.

18 februari 1957, [Lee Morgan](#), 'Dizzy Atmosphere', Morgan (trompet), Al Grey (trombone), Billy Mitchell (tenorsax), Root (baritonsax), Wynton Kelly (piano), Paul West (bas), Charlie Persip (drums) – Morgan is nog geen negentien jaar; voor Master Records Hollywood – Specialty 5001, OJC 1762 – Jazz Beat 530 is een digipack met enkele extra nummers.

7 en 8 april 1957, [Dizzy Gillespie Big Band](#), 'Birks Works', The Verve Big Band Sessions, met Root (baritonsax), de andere blanke is trombonist Rod Levitt, Verve 314 527 900, Fresh Sound 585.

21 april 1958, [Hank Mobley Septet](#), 'Monday Night At Birdland', New York, Lee Morgan (trompet), Curtis Fuller (trombone), Mobley (tenorsax), Root (tenorsax, baritonsax), Ray Bryant (piano), Tommy Bryant (bas), Specs Wright (drums), Roulette 52015.

28 april 1958, [Hank Mobley Septet](#), 'Another Monday Night At Birdland', zelfde bezetting, Roulette 52022 – De twee Roulette's staan op 'Monday Nights At Birdland – Complete Recordings', 2-cd Fresh Sound 537 – toen die opnamen in 1989 op vinyl Fresh Sound werden uitgebracht stonden 10 mei 1955 en 10 april 1957 als opnamedata op de platenhoezen, wie legt die verwar- ring uit...

28 april 1958, [Bennie Green](#), 'Soul Stirrin', Green (trombone), Gene Ammons (tenorsax), Root (tenorsax), Sonny Clark (piano), Ike Isaacs (bas), Elvin Jones (drums), Babs Gonzales (vocals), Blue Note BLP 1599, Rudy van Gelder, Hackensack, in 2003 her- uitgebracht op Mosaic Select.

december 1958, [Jack Sheldon and his Exciting All Star Band](#), 'Jack's Groove', Sheldon (trompet), Conte Candoli (trompet), Stu Williamson (trombone), Vince DeRosa (fr.horn), Lennie Nie- haus (altsax), Root (baritonsax), Pete Jolly (piano), Red Callen- der (tuba), Buddy Clark (bas), Mel Lewis (drums) – de opnamen zijn kant 1 van een elpee met solo-passages van Root, kant twee is Sheldon met Chet Baker – in Los Angeles voor Gene Norman Records, GNP 60, Fresh Sound 070.

[vervolg op de volgende pagina linksboven...](#)

In JazzWax van 12 oktober 2016 bespreekt Marc Myers 'Jack's Groove' van Jack Sheldon: 'Root truly was an overlooked baritone saxophone giant! Root's solo passages are fabulous!'

2 februari 1959, [Stan Kenton](#), 'Live From The Las Vegas Tropicana Hotel, Nevada', met Kenton (piano), met twee baritonsaxspelers: Billy Root en Sture Swenson. Root en trombonist Kent Larsen komen op het voorplan in 'Puck's blues' en 'I concentrate on you', Capitol 1460 – trompettist Joe Burnett zit er ook bij; in 1958 trouwt hij met zangeres Irene Kral.

Na 67 jaar werd op 9 oktober 2024 de Tropicana met casino, theaterzaal en 1467 kamers tegen de grond gegooid. Louis Armstrong, Erroll Garner, Benny Goodman, Ramsey Lewis traden er op. Enkele concerten werden op plaat uitgebracht: 'Jackpot!' van het Dave Brubeck Quartet (juni 1966), 'Standing Ovation' van Count Basie (januari 1969), 'Keep The Customer Satisfied' van de Buddy Rich Big Band (maart 1970).

16-17 februari 1959, 'Red Rodney Returns Featuring Billy Root', met Rodney (trompet), Root (tenorsax), Danny Kent (piano), Jay Cave (bas) en Frank Young (drums), in Philadelphia, Argo LP 643 – Root verliet enkele dagen zijn tournee met Kenton om deze Argo op te nemen.

26 februari 1959, [Stan Kenton](#), 'Live At Ukiah, County Fair Building', Californië, met Rolf Ericson (trompet), Root (bariton), Lennie Niehaus (altsax), Scott LaFaro (bas), Status STCD 109.

februari 1959, [Stan Kenton](#), 'Recorded Live In Concert At Humboldt State College, Arcata, CA', met Root op baritonsax, Fresh Sound FSR-3000.

maart 1959, [Stan Kenton](#), 'Live In Burbank, CA', Hindsight HCD612, een bigband van ongeveer twintig man.

2 april 1959, [Stan Kenton](#), 'The Blue Note, Chicago', Root (bariton), Lennie Niehaus (altsax), op Tantara 2CD-1127, Double Feature, Volume 2.

11-12 juni 1959, 'Stan Kenton In New Jersey, Red Hill Inn, Pennsauken, NJ', Root (bariton), nu Charlie Mariano (altsax), Status CD 104, ook op de Tantara 1127 – ook voorgesteld als het Nova Jazz Orchestra, met Kenton erbij.

5 juli 1959, [Stan Kenton](#), 'Live At Newport, Freebody Park, Rhode Island', met Root (bariton) Jasmine Jasbox (bijgevoegd andere opnamen uit 1963 en 1971, zonder Root?).

15-16 april 1963, [Dakota Staton](#), 'From Dakota With Love', Billy Root op tenorsax, United Artists Records 6292-3262.

[vervolg in de rechterkolom...](#)

In 1963 stond Billy Root zangeres Dakota Staton terzijde op 'From Dakota With Love'.

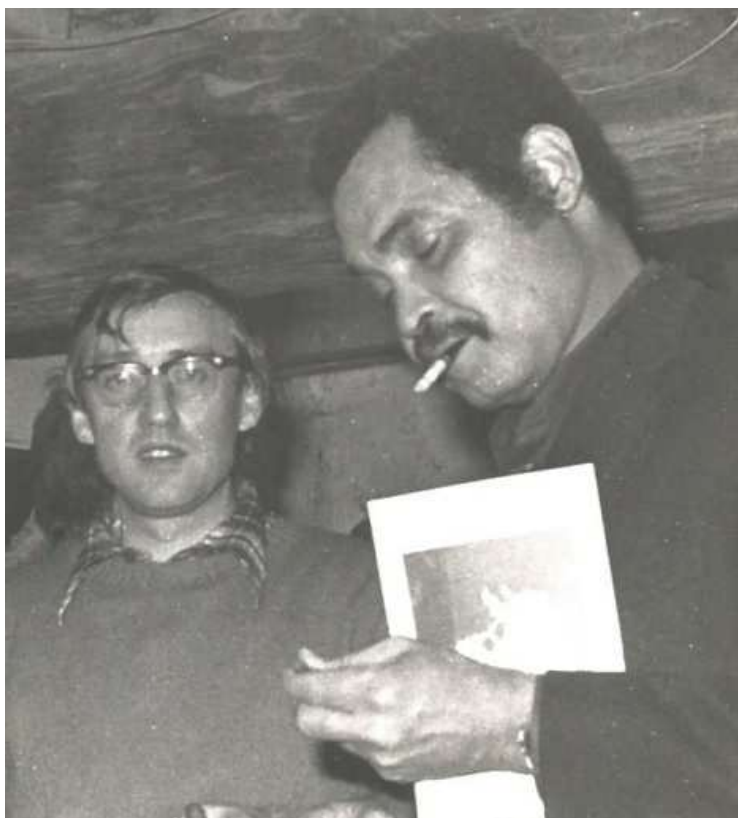
7 juli 1963, [Dakota Staton](#), 'Newport Jazzfestival', met trompettisten Howard McGhee en Snooky Young, trombonist Al Grey, Root op tenorsax, United Artists 3312.

3 en 4 april 1999, [Billy Root – Vinnie Tanno Quintet](#), 'Live At Capozzoli's', een Italiaans restaurant in Las Vegas, Tanno (trompet), Lou Levy (piano), Tom Warrington (bas), Paul Kreibich (drums), Woofy WPCD 94.

Erik Carrette

JAZZ IN BEELD

ART FARMER

Discograaf Erik Carrette met trompettist Art Farmer op 14 februari 1976 in de Lokerse Jazzclub. (Foto: archief Erik Carrette)